Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Ιερομόναχος Σεραφείμ Δημόπουλος

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Αυγούστου, 2017

Βιογραφικά

Ο π. Σεραφείμ Δημόπουλος γεννήθηκε το έτος 1937 στο Ηράκλειο της Κρήτης από τον Κωνσταντίνο και την Ειρήνη. Ήταν δεύτερος από επτά αδέλφια και στην βάπτισή του ωνομάσθηκε Χρήστος. Η καταγωγή του πατέρα του ήταν από την Σμύρνη και είχε μακρινή συγγένεια με τον Εθνομάρτυρα και Ιερομάρτυρα άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης. Ανατράφηκε με αρχές χριστιανικές. Φάνηκε από νωρίς η αγάπη του προς την Εκκλησία και η κλίση του για την Ιερωσύνη, καθώς και η προτίμησή του για την ασκητική ζωή.
Από μικρός είχε ζητήσει από τους γονείς του ξεχωριστό δωμάτιο. Η μητέρα του του έδωσε, αλλά απεφάσισε να κοιμάται μαζί του στο ίδιο δωμάτιο. Τότε της παρουσιάστηκε η Παναγία στον ύπνο και της είπε: «Άφησέ τον να αγωνίζεται». Έκτοτε ο μικρός Χρήστος μπορούσε να προσεύχεται τα βράδια ανενόχλητος.
Ήταν επιμελής στα μαθήματά του και προσεκτικός στην ζωή του. Δεν έλειπε γιορτές και Κυριακές από την Εκκλησία και από το Κατηχητικό. Σπούδασε την ιερά επιστήμη της θεολογίας για να λάβη εφόδια να διακονήση ως ιερέας την Εκκλησία.
Ως φοιτητής επεσκέπτετο Μοναστήρια. Συνδέθηκε ιδιαίτερα με το μοναστήρι του Αγίου Σεραφείμ Δομπού Λειβαδιάς, με την Λογγοβάρδα και τον οσίας μνήμης ηγούμενό της π. Φιλόθεο Ζερβάκο.

Σχέσεις με Άγιον Όρος και γέροντα Παΐσιο

Αφού πήρε το πτυχίο της Θεολογικής, έκανε και την στρατιωτική του θητεία. Για ένα διάστημα εμείνε στο Άγιον Όρος κοντά σ’ έναν Σέρβο ασκητή, τον π. Γεώργιο, που μόναζε στο Παλαιομονάστηρο της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος, και μυήθηκε στην νοερά προσευχή. Δεν έγινε όμως μοναχός, ούτε θέλησε να μείνη οριστικά στο Άγιον Όρος. Ο Θεός είχε άλλα σχέδια γι’ αυτόν, αλλού τον κατηύθυνε.

Ο Γέροντας είχε μεγάλη ευλάβεια για το Περιβόλι της Παναγίας και έλεγε: «Αυτά που κάνουμε εμείς εδώ κηρύγματα, φιλανθρωπίες… είναι για τα νήπια. Το Άγιον Όρος είναι το Πανεπιστήμιο. Εκεί οι μοναχοί δεν κόβουν τα πάθη, αλλά γνωρίζουν μεθόδους που ξερριζώνουν τα πάθη μια για πάντα. **Ο μοναχός πρέπει να κάθεται στο κελλί του κι ας μην κάνη πολλά πνευματικά. Εάν ο μοναχός βγαίνη έξω στον κόσμο δεν κάνει καμμία προκοπή**».

Κάποιος του πήγε ένα βιβλίο για το Άγιον Όρος. Ο Γέροντας το πήρε στα χέρια του, έψαξε μία-μία τις φωτογραφίες με Αγιορείτες γέροντες, τις ασπάστηκε, τις εναγκαλίστηκε θερμά και αμέσως μετά επέστρεψε το βιβλίο λέγοντας «πάρτο τώρα».

Κάποτε τον ρώτησαν αν γνώρισε από κοντά τον γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη και είπε:

— Ναί, τον συνάντησα 2-3 φορές. Σε κοίταζε βαθειά με τα διαπεραστικά του μάτια και σε «διάβαζε». Όταν είχα βαρειά άρρωστους, κυρίως καρκινοπαθείς, του έστελνα γράμμα και όλοι τους έγιναν καλά, ούτε ένας δεν πέθανε.

— Γέροντα, πώς απέκτησε τόση χάρι ο γέροντας Παΐσιος;

— Ξέρεις τι προσευχές έφτιαχνε ο γέροντας Παΐσιος; Άστα, εμείς δεν κάνουμε τίποτα. Όλα με την προσευχή γίνονται.

— Πώς γίνεται Γέροντα, όποιος άνθρωπος κι αν ανοίξη ένα βιβλίο του γέροντα Παΐσιου, να μαγνητίζεται και να ζητάη να διαβάση το βιβλίο, ενώ για άλλα βιβλία να μένη αδιάφορος;

— Ο γέροντας Παΐσιος είχε πολλή χάρη και αυτή μεταφέρεται στα βιβλία του· όποιος τα διαβάζει, πληροφορείται και αναπαύεται η ψυχή του. Είχε τόση χάρι, που και τα βιβλία που γράφουν οι άλλοι για αυτόν τραβάνε σαν μαγνήτης. Εμείς όμως τελικά τίποτα δεν ξέρουμε για τον γέροντα Παΐσιο. Αυτά που νομίζουμε πως ξέρουμε είναι πολύ λίγα. Αυτός ζούσε μεγάλα πράγματα και δεν τα είπε ποτέ σε κανέναν. Εε!... δεν λέγονται εύκολα αυτά».

Αλλά και ο γέροντας Παΐσιος εκτιμούσε ιδιαίτερα τον π. Σεραφείμ. Σε μία παρέα νέων από την Λάρισα, που τον επισκέφθηκαν στην Παναγούδα, τους είπε: «Γιατί έρχεστε σε μένα; Εσείς εκεί στην Λάρισα έχετε έναν άγιο άνθρωπο, τον π. Σεραφείμ». Όμως την επόμενη φορά που οι νέοι αυτοί επισκέφθηκαν την Παναγούδα ανέφεραν στον γέροντα Παΐσιο ότι δεν υπάρχει κανένας π. Σεραφείμ στις ενορίες της Λάρισας. Βέβαια ο π. Σεραφείμ δεν είχε δική του ενορία, αλλά πήγαινε σε χωριά και όπου αλλού τον έστελνε η Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης, γιατί ήταν ιεροκήρυκας. Ο γέροντας Παΐσιος απάντησε: «Εκεί είναι, αλλά κρύβεται σαν τον λαγό πίσω από τους θάμνους, ψάξτε λίγο και θα τον βρείτε».

Γνωστός Θεολόγος Λαρισαίος (Αθανασόπουλος Κωνσταντίνος, πρώην Διευθυντής Ακαδημίας Λάρισας) επεσκέπτετο πολύ συχνά τον π. Παΐσιο. Πάντα τον ρωτούσε να μάθη νέα για τον π. Σεραφείμ και, όταν έφευγε, του έλεγε να του μεταφέρη τους χαιρετισμούς του.

Του ανέφερε κάποιος ότι ένας Αγιορείτης Γέροντας μιλούσε υποτιμητικά για τον γέροντα Παΐσιο, λέγοντας πως δεν ξέρουμε αν είναι άγιος. Ο π. Σεραφείμ στενοχωρέθηκε και με έναν παιδικό αυθορμητισμό απάντησε: «Τί να κάνουμε; Αφού είναι Άγιος». Είχε την φωτογραφία του γέροντος Παϊσίου στον τοίχο πάνω από το κρεββάτι του, δείγμα ιδιαίτερης ευλαβείας, μαζί με τον Εσταυρωμένο, εικόνες της Παναγίας και την Αποκαθήλωση.

Ασκητής

Αγόρασε ένα χωράφι έξω από την Λάρισα κοντά στις φυλακές και έχτισε το ασκητήριό του. Ο Γέροντας επέλεξε να ζήση στην συγκεκριμένη περιοχή, μέσα στα χωράφια, γιατί εκεί εσχηματίζετο το τρίγωνο του πόνου· δηλ. από την μία μεριά είχε τις φυλακές, από την άλλη πλευρά το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο και από την άλλη το Κοιμητήριο (Νεκροταφείο).

Στο σπίτι του επί χρόνια δεν είχε νερό και το κουβαλούσε από απόσταση. Για θέρμανση είχε μία ξυλόσομπα που σπάνια την άναβε. Οι επισκέπτες του τον χειμώνα έτρεμαν από την παγωνιά, ενώ εκείνος εστέκετο απαθής στο ψύχος. Πολλές φορές με κρύο οι μπαλκονόπορτες και τα παράθυρα ήταν ορθάνοιχτα.

Το σπίτι του έδειχνε εγκαταλελειμμένο, πολλά πράγματα ήταν πεταμένα δεξιά και αριστερά, η αυλή ήταν χορταριασμένη με σκουπίδια ενώ τα ποντίκια κυκλοφορούσαν άφοβα.

Γνωστός του μαραγκός πήγε να επιδιορθώση την πόρτα του σπιτιού του στον επάνω όροφο και είδε ότι δεν είχε κρεββάτι. Είχε κάτω στο τσιμέντο στρωμένες παλαιές κουβέρτες, ένα παλαιό παλτό για σκέπασμα, ένα σακκάκι τυλιγμένο ρολό για προσκέφαλο, και δίπλα βιβλία. Στο μικρό του κουζινάκι έβραζε μέσα σ’ ένα σαρδελοκούτι μία πιπεριά. Αυτό ήταν το φαγητό της ημέρας.

Ο Γέροντας είχε χάσει τα δόντια του και με δυσκολία μασούσε την τροφή. Συνήθως έτρωγε ένα κομμάτι ψωμί με τσάι ή καφέ και ταχίνι, το οποίο συνιστούσε να τρώνε και τα πνευματικά του τέκνα. Αγόραζε ζυμαρικά, λαχανικά και φρούτα. Σπάνια μαγείρευε λάχανα, όσπρια ή ζυμαρικά, όχι για να νοστιμίσουν, αλλά για να μαλακώσουν, να μπορή να τα μασά. Κάποιοι του έφερναν καλομαγειρεμένο φαγητό, αυτός όμως το έδινε στα σκυλιά. Άλλοι έφερναν φρούτα, αλλά ο Γέροντας τα άφηνε έξω από το κελλί και σάπιζαν. Έτσι ο κόσμος σταμάτησε να του φέρνη τρόφιμα. «Μη μου φέρνετε τίποτα, σας παρακαλώ γιατί κάνω μόνος μου το κουμάντο μου», έλεγε. Πολλές φορές έμενε για μέρες νηστικός. Κάποιος του πήγε ένα πρόσφορο και ο Γέροντας το δέχθηκε λέγοντας: «Δόξα τω Θεώ· έχω μέρες να βάλω μπουκιά στο στόμα μου». Κρασί δεν έπινε ποτέ. Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος του είχε στείλει δυο μπουκάλια εξαιρετικό κρασί αλλά ο Γέροντας τα πέταξε. Έκανε μεγάλη

εγκράτεια και στο νερό.

Είχε ενα μικρό ψυγειάκι που δεν λειτουργούσε και πάνω σε δύο ψαροκασέλες ένα πετρογκάζ. Βέβαια ελάχιστα άτομα είχαν την ευκαιρία να δουν όλο το εσωτερικό του σπιτιού.

Κάποτε ο Γέροντας πέρασε τον εξής πειρασμό: Σε κοντική απόσταση από το σπίτι του, άνοιξε ενα μεγάλο νυχτερινό κέντρο διασκέδασης. Μέχρι το πρωί εμαζεύοντο πολλά αυτοκίνητα, κόσμος, φασαρία και η μουσική στην διαπασών. Τα βράδια ο Γέροντας δεν μπορούσε να προσευχηθή αλλά ούτε και να ξεκουραστή. Αναγκαστικά εκλείνετο μέσα σε ένα δωμάτιο και κάποια στιγμή εξεκουράζετο κάνα δυο ώρες πάνω σε ένα στενό πάγκο. Έλεγε: «Δεν μπορώ να κοιμηθώ με αυτούς εδώ αλλά δεν θα κρατήσει πολύ αυτό. Σύντομα θα κλείσουν». Πράγματι μέσα σε λίγο χρόνο το κέντρο αυτό σταμάτησε να λειτουργή.

Δική του ενορία δεν είχε και λειτουργούσε σε απομακρυσμένα κυρίως χωριά που δεν είχαν ιερέα και όπου αλλού τον έστελνε η Μητρόπολη. Δεν είχε αυτοκίνητο και τις περισσότερες μετακινήσεις τις έκανε πεζός. Διήνυε μεγάλες αποστάσεις με τα πόδια. Ξεκινούσε μέσα στη νύχτα και τα χαράματα έφτανε στην Εκκλησία του χωριού. Πολλές φορές με βροχή, χιόνι και κρύο έφτανε λασπωμένος, βρεγμένος και παγωμένος. Κάποτε εκμυστηρεύτηκε σε πνευματικό του παιδί ότι ξεκίνησε Σάββατο νύχτα με τα πόδια από το κελλάκι του και πήγε στην Κρανιά Ολύμπου. Ξεκουράστηκε λίγο στο δάσος κατά τη νύχτα και την Κυριακή πρωί λειτούργησε. Επέστρεψε πάλι με τα πόδια στην Λάρισα. Ας σημειωθή ότι τότε ήταν 69-70 χρόνων και η απόσταση αυτή γύρω στα 70 χλμ. να πάη και άλλα τόσα για να επιστρέψη.

Κάποτε ένας οδηγός αυτοκινήτου δεν τον πρόσεξε μέσα στη νύχτα καθώς περπατούσε στην άκρη του δρόμου και τον χτύπησε, αλλά τον φύλαξε ο Θεός και δεν έπαθε τίποτα.

Περπατούσε χωρίς να περιεργάζεται τους ανθρώπους γύρω του. Τις γυναίκες που πήγαιναν για εξομολόγηση, τις μιλούσε χωρίς να τις κοιτάζη στο πρόσωπο. Τους άνδρες όταν τους κοίταζε η ματιά του διαπερνούσε την ψυχή τους.

Κάποια μέρα τον επισκέφτηκε πνευματικό του τέκνο. Τον βρήκε να έχη τα πόδια του σε ένα κουβά με νερό και ιώδιο γιατί ήταν γεμάτα πληγές λόγω των οδοιποριών που έκανε. Οι γάμπες του θύμιζαν γάμπες αθλητή.
Δεν είπε ποτέ ότι είναι άρρωστος, αν και εταλαιπωρείτο από ασθένειες, αλλά απέφευγε να παίρνη φάρμακα.

Ο Γέροντας υπέφερε από ειλεό, δηλαδή από οξεία εντερική απόφραξη που συνοδεύεται με δυνατό πόνο σαν κωλικός, μετεωρισμούς, εμμετούς κ.ά. και τότε

ακολουθούσε φαρμακευτική αγωγή.

Κάποτε καθόταν στον προθάλαμο του κελλιού του. Ήταν χειμώνας και έκανε παγωνιά. Το σπίτι του Γέροντα ήταν χωρίς θέρμανση και αυτός άρρωστος, με γρίππη και εξαντλημένος. Εξωμολόγησε τον επισκέπτη του και αρνήθηκε κάθε βοήθεια.

Άλλη φορά τον βρήκε πνευματικό του τέκνο στην αυλή του σπιτιού του ξαπλωμένο και κουλουριασμένον από τον πόνο. Προσφέρθηκε να τον μεταφέρη στο Νοσοσκομείο, εκείνος όμως αρνήθηκε. Την άλλη μέρα που τον επισκέφθηκε τον βρήκε πάλι στο ίδιο μέρος να πονά, και πάλι αρνήθηκε ιατρική βοήθεια.

Αρρώστησε κάποτε σοβαρά και έμεινε κλινήρης για ένα μήνα. Δεν μπορούσε να φάη, ούτε να μιλήση. Τα πνευματικά του τέκνα και αρκετοί Αλβανοί που είχε βαπτίσει ήθελαν να τον πάνε στο νοσοκομείο αλλά αρνήθηκε. Τους έκανε νόημα να προσεύχ0νται γι’ αυτόν. Οι αλλοδαποί που βάπτισε έκλαιγαν δείχνοντας την αγάπη τους και την ευγνωμοσύνη τους για τον ευεργέτη τους που τους έθρεψε μαζί με τις οικογένειες τους.

Μιλώντας για τους ολοένα αυξανόμενους καύσωνες έλεγε: «Τον χειμώνα με το κρύο παίρνω κι άλλη μία κουβέρτα κι είμαι εντάξει. Το καλοκαίρι όμως με τον καύσωνα που να πάω;».

Δεν είχε τουαλέττα στο σπιτάκι του αλλά ούτε και τηλέφωνο. Κάποιες μέρες συνήθιζε να κλείνεται μέσα στο κελλί του και δεν άνοιγε σε κανέναν. Με αυστηρή νηστεία και προσευχή αγωνίζετο να γνωρίση και να πλησιάση περισσότερο τον Θεό, που από μικρός αγάπησε και ακολούθησε. Είχε αδιάλειπτη προσευχή. «Μέσα μου η ευχή δουλεύει σαν το καλοριφέρ συνεχώς», έλεγε.

Τα ρούχα του ήταν παλιά, βρώμικα μεν αλλά ποτέ δεν μύριζαν άσχημα. Είχε μόλις μία καλή φορεσιά. Ένα βράδυ φορούσε ένα πλεκτό γεμάτο τρύπες από τα ποντίκια.

Ο Γέροντας μιλούσε ελάχιστα και συχνά εγκωμίαζε στην αρετή της σιωπής. Καλλιεργούσε πολύ την σιωπή, την θεωρούσε, όπως συχνά έλεγε, ανώτερη από την προσευχή.

Όταν μιλούσε, μιλούσε αργά και καθαρά. Ο λόγος του ήταν απλός και κατανοητός, αλλά πλούσιος σε εικόνες και χαριτωμένες εκφράσεις. Του άρεσε το χιούμορ και έλεγε να χαμογελάμε! Λέγοντας λίγα, έλεγε πολλά. Τον απολάμβανες και δεν κουραζόσουν να τον ακούς. Ήταν γλυκομίλητος και ευγενής στους τρόπους του. Εσέβετο όλους τους ανθρώπους και είχε ένα καλό λόγο να πη για τον καθένα. Γαλήνιος και πράος καθώς ήταν, ειρήνευε και ανάπαυε κάθε άνθρωπο που τον πλησίαζε. Μόλις τον πλησίαζες, κάτι συνέβαινε μέσα σου και αποκτούσες μία

χαροποιό κατάσταση. Οι κινήσεις του απέπνεαν θεία χάρη. Ήταν η ζωντανή επιβεβαίωση και παρουσία του «Γεροντικού».

Πάνω από την κεντρική είσοδο είχε κρεμάσει μία εικόνα του αγίου Παντελεήμονος, τον οποίο ευλαβείτο ιδιαίτερα. Για την Παναγία βέβαια έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη. Όταν κάποτε του πήγαν μία εικόνα της Παναγίας, την ασπάστηκε με πόθο πολλές φορές. Άλλοτε πήγε να λειτουργήση σε ένα απομακρυσμένο χωριό. Μόλις εισήλθε στο ναό, πήγε κατευθείαν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας όπου προσευχήθηκε όρθιος για μερικά λεπτά και έπειτα μπήκε στο Ιερό.

Ανέφερε ο Γέροντας ότι κάποτε εταλαιπωρείτο από φοβερούς λογισμούς. Τηλεφώνησε τότε στον Ωρωπό στον π. Πορφύριο, ο οποίος δεν απαντούσε παρά την επιμονή του. Έκανε τότε προσευχή και αμέσως απάντησε ο π. Πορφύριος στο τηλέφωνο και άρχισε να του ομιλή, αναλύοντας το πρόβλημα των λογισμών που απασχολούσε τον π. Σεραφείμ. Τότε, όπως ο ίδιος έλεγε, αισθάνθηκε την χάρι του Θεού να τον επισκέπτεται. Από το κεφάλι κατέβηκε μέχρι τα πόδια και αμέσως απαλλάχθηκε από τους λογισμούς. «Έχει μεγάλη χάρη ο π. Πορφύριος», τόνιζε ο π. Σεραφείμ.

Επίσης ανέφερε ότι θεραπεύθηκαν τουλάχιστον πέντε καρκινοπαθείς στην Λάρισα με την προσευχή του π. Πορφυρίου, στον οποίο είχε απευθυνθή με επιστολές.

Ο Ζαχαρίου Ευστάθιος, Αστυνομικός από την Λάρισα, αναφέρει: «Από την επαφή που είχα με τον μακαριστό γέροντα Σεραφείμ περίπου μία δεκαετία, διεπίστωσα πως ο Γέροντας ήταν άνδρας μεγάλης αρετής και αυστηρής ασκήσεως. Εξωτερικά δεν σου έκαμε εντύπωση. Ήταν απεριποίητος, αχτένιστος, άπλυτος και ο χώρος που ζούσε ήταν ασκούπιστος και ακατάστατος. Όταν όμως κανείς τον γνώριζε και παρέβλεπε αυτά, και τις σαλότητες που συχνά έκανε, τότε διεπίστωνε πως μπροστά του είχε έναν άνθρωπο πλήρη Πνεύματος Αγίου. Ο Γέροντας ήταν αυστηρός με τον εαυτό του. Ταλαιπωρούσε τον εαυτό του νηστεύοντας, κοιμόταν σ’ όλη του την ζωή ελάχιστα και όχι σε κρεββάτι, μαγείρευε σπάνια και πολύ απλά.

»Καθόταν το καλοκαίρι ώρες κάτω από τον καυτό ήλιο της Λάρισας, και περπατούσε πολύ. Και μόνο προς το τέλος της ζωής του άφησε κάποιους να τον μεταφέρουν ενώ ο ίδιος χρησιμοποιούσε λεωφορείο. Η μεγαλύτερή του αρετή ήταν να κρύβεται. Άλλωστε και ο μακαριστός γέροντας Παΐσιος τον ωνόμασε «κρυμμένο λαγό».

Απέφευγε να συζητά προσωπικά του θέματα, και ιδιαίτερα για τον πνευματικό του αγώνα. Έλεγε λίγα για να βοηθήση τα πνευματικά του παιδιά στους πειρασμούς που αντιμετώπιζαν. Εάν η συζήτηση εστρέφετο σε κάτι προσωπικό του τότε έδειχνε να θυμώνη. Εσηκώνετο όρθιος και έλεγε «Άντε να το διαλύσουμε...». Άλλοτε συμβούλευε: «Τον πνευματικό σου αγώνα να μην τον συζητάς ποτέ με τρίτον. Ποτέ». Κάποτε ρωτήθηκε για τις δαιμονικές του εμπειρίες και απάντησε: «Αυτός είναι ο

θησαυρός μου. Δεν πρέπει να κλαπή».

Ιεραπόστολος και Πτωχοτρόφος

Το έτος 1965 χειροτονήθηκε διάκονος και το επόμενο έτος πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη Κισσάμου και Σελίνου κ.κ. Ειρηναίο. Στην μοναχική του κουρά έλαβε το όνομα Σεραφείμ προς τιμήν του οσίου Σεραφείμ του Δομπού, και του οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ. Ο πόθος του για να κηρύξη το Ευαγγέλιο τον ωδήγησε μέχρι την Γερμανία κοντά στον Επίσκοπο που τον χειροτόνησε και μετετέθηκε στην Μητρόπολη Γερμανίας. Ο π. Σεραφείμ εργάσθηκε με ζήλο και βοήθησε τους ομογενείς Έλληνες.

Το έτος 1978 μετέβη στην Αφρική, μεταφέροντας το μήνυμα της αγάπης του Ευαγγελίου στους μαύρους αδελφούς μας.

Όταν μετά την Αφρική τοποθετήθηκε ως εφημέριος στον Παλαμά Καρδίτσης, έκανε οικοτροφείο για φτωχά παιδιά.

Όταν ήρθε στην Λάρισα, δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται και να επικοινωνή με γνωστούς του ιεραποστόλους, ρωτώντας για τις ανάγκες τους και στέλνοντας συχνά βοήθεια σε τρόφιμα, εκκλησιαστικά είδη και φάρμακα.

Όπως η σκιά ακολουθεί τον άνθρωπο, έτσι και στον π. Σεραφείμ -εκτός των άλλων- ήταν αναπόσπαστο το έλεος για τους φτωχούς και η ιεραποστολική διάθεση.

Ανέπτυξε επίσης μεγάλη δράση, βοηθώντας, κατηχώντας και βαπτίζοντας πάνω από χίλιους μετανάστες και κάποιους που ήταν φυλακισμένοι στις φυλακές Λαρίσης.

Τον συγκινούσε η φτώχεια των ανθρώπων και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βοηθά.

Όταν είχε πρωτοέρθει στην Λάρισα (1969), νοίκιασε ένα διαμέρισμα κοντά στο ναό του Αγίου Αθανασίου. Αυτός έμενε στον πρώτο όροφο και ο ιδιοκτήτης στο ισόγειο. Το διαμέρισμα ήταν μεγάλο, γιατί το προώριζε για Οικοτροφείο. Ένα μεγάλο δωμάτιο το είχε μετατρέψει σε κοτέτσι. Το είχε αυτό σαν διακόνημα. Αυγά και κρέας τα έδινε σε φτωχούς. Τότε είχε πει σε ένα πνευματικό του παιδί: «Εχτές ήθελε να γεννήση η γάτα μου, την λυπήθηκα και την έβαλα στην ντουλάπα μου και γέννησε». (Δηλ. πάνω στα ρούχα του). Στην αρχή που ήρθε στην Λάρισα έμενε στην περιοχή του Αγίου Αθανασίου για λίγα χρόνια. Μετεκόμισε όμως αργότερα στην περιοχή «έξι δρόμοι», όπου έμεινε για 2-3 χρόνια. Ξεκίνησε τότε και έχτισε ενα Οικοτροφείο στην συνοικία «Πέτρου και Παύλου», αλλά αργότερα το δώρισε στην Πρόνοια.

Στην Λάρισα με τον Σύλλογο «Ιωάννης Χρυσόστομος» που ίδρυσε, επιτελούσε

μεγάλο και αθόρυβο φιλανθρωπικό και κοινωνικό έργο. Έκανε και άλλο οικοτροφείο, όπου έμεναν παιδιά φτωχών οικογενειών. Μαζί με την υλική τροφή και στέγη είχαν και τον πνευματικό τροφοδότη τον π. Σεραφείμ.

Ίδρυσε Βρεφονηπιακό και Παιδικό Σταθμό που τον ωνόμασε «Τα χελιδονάκια», για παιδιά αλλοδαπών κυρίως.

Για αρκετά χρόνια εξέδιδε ένα μηνιαίο περιοδικό, την «Χριστιανική μαρτυρία», ενώ παράλληλα συνέγραψε συνολικά 48 πνευματικά βιβλία. Επί πέντε χρόνια εργάστηκε για την συλλογή στοιχείων για το βιβλίο «Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ». (Α' έκδοση: Χανιά 1967), σε μία εποχή που δεν υπήρχαν γνωστά στοιχεία για τον βίο του Αγίου. Τα περισσότερα βιβλία τα μοίραζε δωρεάν, αλλά και αυτά που πουλούσαν τα πνευματικά του παιδιά στις εισόδους των ναών ήταν πολύ φθηνά, δηλαδή σχεδόν σε τιμή κόστους. Αν υπήρχε μικρό κέρδος το διέθετε για φιλανθρωπίες. Δίπλα από το σπίτι του είχε μία αποθήκη, που την είχε μετατρέψει σε βιβλιοθήκη με ψυχωφέλιμα βιβλία. Έτσι οι επισκέπτες δεν έφευγαν με άδεια χέρια.

Επισκέπτετο τακτικά τους φυλακισμένους και τους μοίραζε διάφορα αναγκαία και τρόφιμα. Κάποτε προκάλεσε την έκπληξη και ίσως σκανδάλισε περαστικούς που τον είδαν να έχη στην πλάτη του ένα τσουβάλι γεμάτο με πακέτα από τσιγάρα. Ο Γέροντας φυσικά δεν κάπνιζε αλλά τα πήγαινε στους κρατουμένους των φυλακών που τα ζήτησαν. Ήθελε να κερδίση την εμπιστοσύνη τους για να τους γνωρίση τον Χριστό. Εκτός από τα υλικά αγαθά, τους κήρυττε τον λόγο του Θεού, τους εξωμολογούσε και έκανε θ. Λειτουργίες στο ναό του σωφρονιστικού καταστήματος για να κοινωνούν. Κάποτε, φημισμένος για την δράση του κρατούμενος έχυσε επάνω του μία κανάτα καυτό νερό αλλά ο Γέροντας το δέχτηκε σιωπηλός.

Πολλές φορές έστελνε χρήματα σε οικογένειες που είχαν ανάγκη, με τρόπο κρυφό και αθόρυβο.

Κάποιος έδωσε στον Γέροντα μία συνδρομή 100 ευρώ για την Ιεραποστολή στην Αφρική. Ο Γέροντας είπε: «Είναι πολλοί που δίνουν χρήματα σε εξωτερική Ιεραποστολή και ο πλησίον τους πεινάει. Να, χαρακτηριστικά στον Αμπελώνα μία, δύο… πέντε οικογένειες πεινάνε.

— Γέροντα, του λέω, ποιές είναι αυτές;

— Άμα ψάξης θα βρεις, του είπε.

Έστειλε γνωστό του μαραγκό να πάρη μέτρα να κάνη επτά κιβώτια ενισχυμένα, για να στείλουν ισάριθμες καμπάνες στην Ζιμπάμπουε στην Αφρική. Στο Οικοτροφείο συγκέντρωνε πολλά κιβώτια με τρόφιμα, όσπρια, ζυμαρικά, ρούχα, τσουβάλια με

αλεύρι και άλλα πράγματα τα οποία προωρίζοντο και αυτά για την Ιεραποστολή.

Εφοδίαζε με ιερά σκεύη Εκκλησίες της Βορείου Ηπείρου και ό,τι άλλο ήταν απαραίτητο για την λατρεία.

Διά Χριστόν σαλός

Περιστασιακά έκανε σαλότητες πιθανόν για να αναχαιτίση το κύμα των ανθρώπων που καθημερινά αυξανόταν ή για να περιφρονηθή από τους ανθρώπους και να αποφεύγη τους επαίνους. Απέφευγε με κάθε τρόπο την δημοσιότητα και την προβολή. Εχαίρετο με την περιφρόνηση και τον χλευασμό.

Πέρα από την γενική εξωτερική του εικόνα -αναμαλλιασμένος και με λυμένα τα κορδόνια των παπουτσιών-, η συνηθέστερη σαλότητά του ήταν να υψώνη την παλάμη του ή ένα σπιρτόκουτο ανάμεσα από αυτόν και τον συνομιλητή του κάνοντας πως προσπαθεί να κρύψη το πρόσωπό του.

Απέφευγε να κοιτάζη τους ανθρώπους στο πρόσωπο και ιδιαίτερα γυναίκες. Μπορεί να τις εξωμολογούσε χωρίς, ούτε για μία στιγμή, να τις κοιτάξη. Ίσως για να έχη καθαρότητα νοός, όμως ο κόσμος το εκλάμβανε ως παραξενιά (ιδιοτροπία).

Κάποτε, αν και το απέφευγε, αναγκάστηκε να παρευρεθή σε τράπεζα, που παρέθεσε η Μητροπόλη με άλλους ιερείς και, όπως ήταν ατημέλητος, τράβηξε τα βλέμματα των υπολοίπων. Ύψωσε τότε ένα κουτάλι και άρχισε να καθρεφτίζεται στην πίσω πλευρά του. Έκανε πως δήθεν καλλωπίζεται (διώρθωνε τα μαλλιά... κ.ά.), κάνοντας διάφορους μορφασμούς μιας υποκριτικής κενοδοξίας.

Κάποιος που τον επαινούσε σε τρίτους τον επισκέφτηκε ημέρα Παρασκευή και ο Γέροντας βγήκε να τον υποδεχτή τρώγοντας τυρί. Ενώ σε κάποιον άλλο έβγαλε ένα πακέτο χαρτονομίσματα και έκανε πως τα μετρούσε ξανά και ξανά με προσποιητό ενδιαφέρον.

Κάποτε ζήτησε από τσιγγούνη ιερέα να του πληρώση το εισιτήριο του λεωφορείου για να επιστρέψη στην Λάρισα. Ο ιερέας δυσαρεστημένος αγόρασε και του έδωσε το εισιτήριο. Όταν ξεκίνησε το λεωφορείο, ο Γέροντας του είπε: «Μπα!... καλύτερα να πάω με τα πόδια», και έφυγε πεζός, αφήνοντας πίσω εκνευρισμένο τον ιερέα.

Ως Αρχιμανδρίτης φορούσε έναν πολύ απλό σιδερένιο σταυρό και οι υπόλοιποι ιερείς περιπαικτικά του λέγανε: «Από ποιό σιδηρουργείο τον αγόρασες;».

Με λυμένα τα κορδόνια και με μία τρύπια τσάντα από τα ποντίκια, κατέβαινε στην πόλη και τραβούσε την προσοχή των περαστικών. «Γέροντα, θα σας πέσουν τα

κλειδιά και τα πράγματα που έχετε στην τσάντα από τις πολλές τρύπες», του λέγανε, αλλά εκείνος αδιαφορούσε. Τον έβλεπαν να κάθεται στο δάπεδο του οικοτροφείου να συγγράφη και άλλες φορές να ξαπλώνη στο δάπεδο του Ναού για να ξεκουραστή. Κάποτε ο οδηγός που τον μετέφερε σταμάτησε γιατί χρειάσθηκε να πάρη κάτι από το περίπτερο. Όταν γύρισε, βρήκε τον Γέροντα να έχη ανοιχτή την πόρτα του αυτοκινήτου και τα πόδια του τα είχε απλωμένα στο ταμπλώ του αυτοκινήτου. Ο κόσμος περνούσε από το πεζοδρόμιο και τον έβλεπε με απορία.

Με όλα αυτά κάποιοι δυσφορούσαν -ιδιαίτερα κάποιοι ιερείς που πίστευαν ότι τους «χαλάει» την εικόνα προς τα έξω, στον κόσμο-, ενώ κάποιοι άλλοι τον θεωρούσαν πλανεμένο ή σαλεμένο. Ωστόσο οι περισσότεροι ένιωθαν την καθαρότητα της ψυχής του και τον ευλαβούντο.

Έκρυβε επιμελώς το παρελθόν του, τα καλά του έργα, την άσκησή του και τις αρετές του. Αν έβλεπε πως κάποιος τον ευλαβείτο πολύ και τον διαφήμιζε στους άλλους αδιάκριτα, τον απομάκρυνε από κοντά του.

Ποτέ δεν άφηνε να του φιλούν το χέρι του. Το τραβούσε με τέτοιο τρόπο που δεν προλάβαινες να το ασπαστής. Όταν του ζητούσε κάποιος λαϊκός την ευχή του, ο π. Σεραφείμ, απαντούσε «την δική σου».

Έκανε παρατήρηση σε ένα ιερέα που εξομολογούσε. Εκείνος την δέχθηκε ταπεινά λέγοντας: «Τι περιμένεις, Γέροντα, από έναν ανεπρόκοπο, σαν κι εμένα; Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί». Αμέσως ο Γέροντας έπεσε στο έδαφος μέσα στον κουρνιαχτό και έλεγε: «Εγώ είμαι ψόφιο σκυλί» και χτυπιόταν στο χώμα από ταπείνωση.

Πνευματικός Πατήρ

Ο π. Σεραφείμ ελειτούργει ταπεινά, απλά, με συναίσθηση βαθειά. Κατά την διάρκεια της θείας Λειτουργίας, όταν έβγαινε στην Ωραία Πύλη για να πη το Ευαγγέλιο, δεν εχρειάζετο να κοιτάζη μέσα, γιατί το ήξερε απ’ έξω.

Το κήρυγμά του βγαλμένο από το βίωμά του ήταν περιεκτικό, κατανοητό και άγγιζε τις καρδιές των ακροατών. Μιλούσε με άνεση χωρίς να κρατά χειρόγραφο. Συνήθως κοίταζε λίγο ψηλά και κάθε τόσο ύψωνε τα χέρια του.

Ως Πνευματικός ήταν διακριτικός και πραγματικός θεραπευτής των ψυχικών νόσων. Κοντά του κατέφευγαν πλήθη ανθρώπων για να εξομολογηθούν, αν και ο ίδιος απέφευγε.

Διηγείται πνευματικό του τέκνο: «Εξωμολογιόμουν μία φορά τον χρόνο, όταν επισκεπτόμουν το Άγιον Όρος. Ο Πνευματικός μου, κάποια στιγμή, με συμβούλευσε να αναζητήσω εξομολόγο στην πόλη μου την Λάρισα για να βοηθηθώ καλύτερα. Ενώ έψαχνα να βρώ έναν καλό Πνευματικό, άκουσα σε συζήτηση ότι στην Λάρισα υπάρχει ένας Πνευματικός, ρακένδυτος και ατημέλητος, που μένει λίγο πιο κάτω από τις δικαστικές φυλακές σε ένα σπιτάκι, που είναι μέσα στα χωράφια, και στην βεράντα έχει μία σημαία Βυζαντινή. Αναπαύτηκα σε αυτά τα λόγια και σκέφτηκα να τον επισκεφτώ, αλλά γρήγορα το ξέχασα και αμέλησα. Πέρασαν 7-8 μήνες από τότε και μου παρουσιάστηκε ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας. Φεύγοντας από τον γιατρό ταραγμένος, κατά το μεσημέρι, μου ήρθε μία έντονη επιθυμία να πάω να βρώ αυτόν τον Γέροντα, που ούτε το όνομά του δεν θυμόμουν με βεβαιότητα. Εντόπισα εύκολα το σπίτι, και μία γυναίκα που περίμενε απ’ έξω μου επιβεβαίωσε ότι εκεί μένει ο π. Σεραφείμ. Ήταν ένα μικρό σπίτι με ισόγειο και πρώτο όροφο. Στην βεράντα είχε δύο μπαλκονόπορτες με χοντρά κάθετα σίδερα που θύμιζαν φυλακή. Ο μικρός προαύλειος χώρος είχε συρματόπλεγμα. Χορταριασμένος, με σκουπίδια και 3-4 πλαστικές καρέκλες. Όλα έδιναν μία εικόνα εγκατάλειψης.

»Άρχισα να φωνάζω: «Πάτερ Σεραφείμ! Πάτερ Σεραφείμ!». Ένας αναμαλλιασμένος, μαυριδερός Γέροντας βγήκε στην μπαλκονόπορτα και είπε: «Γειά σου... (το όνομά μου). Τι κάνεις;». Ξαφνιάστηκα που είπε το όνομά μου, αλλά τον ρώτησα, αν μπορούμε να μιλήσουμε και είπε: «Φύγε, φύγε...».

— Πότε να έρθω;

— Φύγε και να μην ξανάρθης.

»Την επομένη το πρωί ξαναπήγα. Οι πόρτες (αυλόπορτα και κεντρική) ήταν τώρα ανοιχτές. Ήταν σαν να με περίμενε: «Έλα, έλα μέσα», μου είπε, και μπήκα σε ένα μικρό δωμάτιο, όπου υπήρχε μεγάλη ακαταστασία. Πάνω σε ένα τραπέζι ριγμένα κάθε είδους πράγματα. Αλλά σκεπτόμενος το πρόβλημά μου, δεν έδωσα καμμία σημασία. Ένιωθα απολογούμενος εμπρός στον θρόνο του Θεού. Κατέβαλα κόπο να πνίξω τα δάκρυά μου και ο Γέροντας απέναντί μου, ρακένδυτος, ηλιοκαμένος, χωρίς δόντια, με αστραφτερές ματιές με έπειθε ότι τα ξέρει όλα. Με διακριτικό τρόπο άρχισε να λέη τις αμαρτίες μου: «Είναι μερικοί άνθρωποι που κάνουν αυτό... κάποιοι άλλοι κάνουν εκείνο... και ζούνε έτσι...». Όταν τελείωσε πήρε το πετραχήλι, το φόρεσε και εγώ γονάτισα χωρίς να πω λέξη. Φεύγοντας μου χάρισε ένα βιβλίο του, το Λαυσαϊκόν.

»Ποτέ δεν του ανέφερα το πρόβλημα υγείας μου, το οποίο σιγά-σιγά υπεχώρησε, ενώ στις επόμενες συναντήσεις μας ξαλάφρωνα από το βάρος των πολλών μου αμαρτιών.

»Έκτοτε άρχισα να επισκέπτωμαι όλο και συχνότερα τον Γέροντα. Είχα την

βεβαιότητα ότι είχα μπροστά μου έναν άγιο άνθρωπο και κάθε συνάντηση με συγκινούσε ιδιαίτερα. Πρώτη φορά συναντούσα άνθρωπο που ήταν ολοκληρωτικά δοσμένος στον Θεό. Καμμία φροντίδα για τον χώρο όπου ζούσε, καμμία έγνοια για τον εαυτό του, καμμία φιλοδοξία για καριέρα και μάταιη δόξα. Μία ψυχή εκατό τοις εκατό παραδομένη στην αγάπη του Θεού. Άρχισα να αναλογίζωμαι αν αξίζη να στενοχωριέμαι για όλα αυτά τα μάταια για τα οποία έτρεχα από το πρωί έως το βράδυ. Αναθεωρούσα καθημερινά τις απόψεις μου, σκεπτόμενος πως για την ψυχή μου δεν δούλεψα καθόλου. Τρόμαζα μπροστά στο ενδεχόμενο ενός αιφνίδιου θανάτου και μιας αιώνιας καταδίκης. Με τον Γέροντα ανακάλυψα έναν άλλο κόσμο, μία άλλη πορεία που με συνάρπαζε κάθε μέρα περισσότερο.

»Όταν έβλεπα τον Γέροντα, το άγχος, οι φοβίες, και οι στεναχώριες έφευγαν αμέσως, σε βαθμό που ξεχνούσα για ποιο λόγο πήγαινα και τι ήθελα να τον ρωτήσω. Από την συζήτηση όμως, σκεπτόμενος καθώς έφευγα, εύρισκα τις απαντήσεις. Αυτά που λίγο πριν φάνταζαν σπουδαία τώρα μου φαίνονταν ασήμαντα. Κάποιες φορές που δεν μπορούσε να με δεχτή, μου αρκούσε που τον έβλεπα και έφευγα ξαλαφρωμένος. Έτσι άρχισα να καταλαβαίνω πως συνήθως γνώριζε τον λόγο της επίσκεψής μου».

Ο Συνταγματάρχης Διαμαντόπουλος Ευστάθιος αναφέρει: «Αναζητούσα έναν Πνευματικό με βαθειά πίστη για να εξομολογηθώ. Το 2005 επισκέφθηκα το Άγιον Όρος και στη Νέα Σκήτη άκουσα γέροντα Ασκητή να μου μιλά για τον π. Σεραφείμ που μένει στην Λάρισα, την πατρίδα μου, με μεγάλη πνευματικότητα και σπάνια χαρίσματα. Έτσι κάποια ημέρα έφθασα στο σπιτάκι του για να εξομολογηθώ. Εκεί ήταν ακόμη οκτώ άτομα που τον περίμεναν. Μόλις ήρθε ο Γέροντας παρακάλεσε ευγενικά τους άλλους να αποχωρήσουν και κράτησε μόνο εμένα. Μου είπε να καθήσω σε μία καρέκλα χωμένη μέσα στα αγριόχορτα της αυλής, και ο ίδιος κάθησε κοντά μου φορώντας ένα παλαιό πετραχήλι. Μου έκανε νεύμα και άρχισα να εξομολογούμαι τις αμαρτίες μου, χωρίς να μπορώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Ο Γέροντας κάλυπτε με τις παλάμες του το πρόσωπό του αποφεύγοντας να με κοιτάζη κατάματα. Αφού τελείωσα την εξομολόγηση, μου έδωσε κάποιες συμβουλές και πνευματικές οδηγίες, αποκαλώντας με με το όνομά μου κατ’ επανάληψη, χωρίς να με γνωρίζη. Μου αναπτέρωσε το ηθικό, με αναζωογόνησε, με γέμισε ελπίδες για την ζωή, με γέμισε θάρρος και δύναμη για να αγωνισθώ, και με συγκίνησε».

Τον κόσμο συνήθως τον εδέχετο απογευματινές ώρες. Τότε έβγαινε με ένα 300άρι κομποσχοίνι στην αυλή, καθόταν σε μία πλαστική καρέκλα και κοιτούσε προς την Ανατολή. Μιλούσε ελάχιστα και αινιγματικά. Μερικές φορές τον ρωτούσαν κάτι και εκείνος έμενε για λίγο σιωπηλός, κάτι ψυθίριζαν τα χείλη του, ίσως την ευχή «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», και σε λίγο επανήρχετο και απαντούσε. Κάποτε είπε: «Αν δεν έχω πληροφορία, δεν μιλώ, ούτε μου αρέσει να κάνω τον δάσκαλο. Διδάσκαλος ήταν ένας, ο Κύριος».

Ήταν από τους λίγους Πνευματικούς που μπορούσε να δηλώση την άγνοιά του και σε ερωτήματα να απαντάη: «Δεν ξέρω».

Επίσης, εστενοχωρείτο για την πνευματική στασιμότητα των ανθρώπων που εξωμολογούντο. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Έρχονται και λένε τα ίδια και τα ίδια· δεν έχουν πνευματική πρόοδο».

Επανειλημμένα είχε ζητήσει από γνωστούς του να μη μιλούν σε τρίτους για τον ίδιο.

— Γέροντα, να σας φέρω κάποιους γνωστούς μου να τους εξομολογήσετε;

— Όχι, τόσοι Πνευματικοί είναι, να πάνε αλλού. Να μη λες τίποτα σε άλλους για μένα.

Ο χρόνος του Γέροντα αφιερώνετο κυρίως στην προσευχή και στην εξομολόγηση. Τα τελευταία χρόνια η φήμη του εξαπλώθηκε και ερχόταν κόσμος και εκτός Νομού. Σχηματίζετο μία μεγάλη ουρά αυτοκινήτων και άνθρωποι κάθε ηλικίας ήθελαν να τον δούν. Αυτός με διάκριση προσπαθούσε να βλέπη όσους είχαν πραγματική ανάγκη. Επειδή όμως πολλοί εγίνοντο πιεστικοί και φορτικοί, ο Γέροντας έχανε την ησυχία του και σπαταλούσε άσκοπα τον χρόνο του. Έτσι κρέμασε ένα σημείωμα στην εξώπορτα όπου έλεγε: «Όχι εξομολογήσεις, όχι επισκέψεις». Οι άνθρωποι όμως δεν έφευγαν. Θορυβούσαν συζητώντας και ο Γέροντας κατέφευγε κάποιες φορές στον παιδικό σταθμό «τα μικρά χελιδονάκια», για ησυχία, μελέτη και προσευχή.

Συμβουλές

Έλεγε ο Γέροντας: «***Η επιστήμη εξαπάτησε τον άνθρωπο για να επαναπαυθή σ' αυτήν, και έτσι τον ελέγχει απόλυτα***».

«Η Πολιτεία δυστυχώς άφησε ανεύθυνα τα σχολεία να παρακμάσουν και τους νέους χωρίς βοήθεια».

Επισκέφτηκε πνευματικό του τέκνο τον Γέροντα και είδε έναν ψυχοπαθή με τον συνοδό του να φεύγουν. Με αυτή την αφορμή τον ρώτησε: «Γέροντα, τι κάνετε με αυτούς; Πώς βοηθάτε τους ψυχοπαθείς;». Απάντησε: «Τους λέω να τους κοινωνούν συχνά. Το Σώμα και Αίμα του Κυρίου μεταμορφώνει ριζικά όλον τον άνθρωπο. Αναζωογονείται η ψυχή και το σώμα. Γίνεται ένας καινούργιος άνθρωπος με άλλο χαρακτήρα και ψυχισμό. Αλλά και τα κύτταρα αναζωογονούνται. Βλέπω πως πολύ σύντομα βελτιώνονται».

Τον ρώτησε ιερέας αν πρέπη να διαβάζη εξορκισμούς σε δαιμονισμένους και

απάντησε: «Να διαβάζης, να διαβάζης. Να τους εξομολογής και να κοινωνούν τακτικά».

Κάποιος ρώτησε τον Γέροντα πώς είναι ο Θεός και τι μορφή έχει. Εκείνος απάντησε: «Σου λέω να ξερής. Όπως τα ψάρια είναι μέσα στη θάλασσα και δεν μπορούν καν να φανταστούν πως είναι ο άνθρωπος έξω από αυτήν, έτσι και εμείς δεν μπορούμε να φανταστούμε και ούτε καν να συλλάβη ο νους μας πως είναι η μορφή του Θεού».

Ο μακαριστός Γέροντας για τους γονείς που είχαν παιδιά με μεγάλα προβλήματα έλεγε συχνά: «Να ξέρετε ότι αυτοί οι γονείς που σηκώνουν τέτοιους μεγάλους σταυρούς για τα άρρωστα παιδιά τους, έχουν μεγάλη θέση στον παράδεισο».

Είπε σε κάποιον: «Δεν ξέρεις να προσεύχεσαι. Να κανονίσουμε να έρθης ένα βράδυ να σου μάθω. Πρέπει να λέμε πολλές φορές (ιδιαίτερα πρωί και βράδυ) τον Αρχαγγελικό χαιρετισμό «Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία...», αλλά και την ευχή να την λέμε συνέχεια. Να την καλλιεργήσης όσο μπορείς. Εγώ την ακολουθία την κάνω διαβαστά, δεν ψέλνω. Η ψαλμωδία μετεωρίζει το νου. Κάνε και μετάνοιες όσες αντέχουν τα γόνατά σου».

Ο Γέροντας πρότεινε σε αυτούς που θέλουν να μάθουν την ευχή, να διαβάσουν τις επιστολές του αγίου Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ.

Διηγήθηκε ο π. Παύλος Τσουκνίδας: «Κάποια μέρα το πρωί βρήκα τον Γέροντα στο σπιτάκι του μόνο του. Με κάλεσε μέσα και αφού συζητήσαμε διάφορα πνευματικά θέματα, ο Γέροντας άνοιξε το θέμα της προσευχής: «Άντε, άντε», μου λέει, «κάτσε τώρα εδώ που έχω τις εικόνες να προσευχηθής, να δω πως προσεύχεσαι!» Έκανα αμέσως υπακοή και εκείνη την στιγμή γονάτισα και προσευχόμουνα στην Παναγία μας και στους Αγίους μας, καθώς και στον γέροντα Παΐσιο, τον γέροντα Πορφύριο, που τους είχε εκεί και τους αγαπούσε πολύ. Μετά από κανένα τέταρτο περίπου μου λέει: «Σήκω τώρα, φτάνει. Άκου, πάτερ μου, στην προσευχή να μη σφίγγεσαι, να είσαι χαλαρός και πολύ συγκεντρωμένος για να την ακούη ο Θεός! Να, έτσι χαλαρά να προσεύχεσαι. Καλοί είναι και οι τύποι στην προσευχή, μας χρειάζονται κι' αυτοί δεν λέω, να στο Άγιον Όρος πολύ τους προσέχουν τους τύπους, αλλά την ουσία να την προσέχης πολύ περισσότερο». Πολλές φορές ο Γέροντας με πολύ αγάπη μου έδειχνε τον τρόπο πώς πρέπει να προσεύχωμαι, πώς να διαβάζω τις ευχές στην θεία Λειτουργία, να μη βιάζωμαι όταν τις λέω και να είμαι συγκεντρωμένος σ' αυτές, πώς να κάνω το κήρυγμά μου και άλλα τέτοια πολλά».

«Κάποτε, κατευθυνόμενος προς την Λάρισα», διηγείται ο κ. Χρυσοβέργης Αθανάσιος, Δήμαρχος Αμπελώνος, «συνάντησα τον π. Σεραφείμ έξω από τον Αμπελώνα να επιστρέφη πεζός στην Λάρισα. Τον παρακάλεσα να μπη στο αυτοκίνητό μου για να τον πάω στην Λάρισα. Δέχθηκε με χαρά, όμως υστέρα από λίγο, όταν διαπίστωσε την

πολυτέλεια του αυτοκινήτου μου, είπε: «Διαπιστώνω ότι πολλοί χριστιανοί, ενώ θέλουν να ζουν ευσεβώς, έχουν πολυτελή αυτοκίνητα και άλλες ανέσεις στην ζωή τους».

«Να πέφτουμε στο δάπεδο με το κεφάλι κάτω και να προσευχώμαστε «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσε τον κόσμο σου», και να ζητούμε τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, γιατί χωρίς Αυτό δεν γίνεται τίποτε».

«Οι άνθρωποι που τρώνε κατά κόρον κρέας φαίνονται από το πρόσωπο αλλά κυρίως από τα μάτια. Είναι θολά. Είχε έρθει εχτές κάποιος με πρόσωπο σαν τριαντάφυλλο και τα μάτια του ήταν λαμπερά. Είχε πολλούς μήνες που δεν έτρωγε κρέας».

«Ο πνευματικός άνθρωπος και το νερό το πίνει με μέτρο, με εγκράτεια. Το πολύ να πιη την ημέρα το ένα τρίτο του ποτηριού».

«Να γνωρίζετε ότι και σ’ αυτήν την ζωή ο Κύριός μας θέλει να είμαστε χαρούμενοι και όχι να περνάμε μια ζωή με δυστυχία και κατάθλιψη».

Πνευματικό του τέκνο του εξωμολογήθηκε ότι είχε προσβολές σαρκικών λογισμών, και ο π. Σεραφείμ του είπε: «Τώρα που θα πας στο σπίτι σου άνοιξε το παράθυρο και **πέταξε την τηλεόραση έξω**». Αιφνιδιάστηκε από την απροσδόκητη εντολή, γιατί τον τελευταίο καιρό ήθελε να αγοράση μία πιο μεγάλη και πιο σύγχρονη τηλεόραση. Του είπε: «Γέροντα, μένω μόνος μου και η τηλεόραση είναι μία συντροφιά». Τότε ο Γέροντας χτύπησε την γροθιά του στο τραπέζι και είπε δυνατά: «Συντροφιά ο Σατανάς; Πέταξέ την».

Λυπήθηκε να την πετάξη, αφήρεσε τα καλώδια και για λίγο διάστημα δεν έβλεπε. Όταν αργότερα την άνοιξε πάντα πρόβαλλαν άσχημες εικόνες και είδε μία γυναίκα να μεταμορφώνεται σε διάβολο. Έτσι απεφάσισε οριστικά να την δώση. Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα καθάρισε ο νούς του και ειρήνευσαν οι λογισμοί του. Στην αρχή δυσκολεύτηκε να απεξαρτηθή, αλλά αργότερα εδυσκολεύετο να παρακολουθή και του δημιουργούσε πονοκέφαλο.

Άλλοτε κάποιο ανδρόγυνο έλεγαν στον Γέροντα για τα προβλήματα επικοινωνίας με τα παιδιά τους, είναι απείθαρχα, δεν διαβάζουν κ.ά. Ο Γέροντας αφού τους ακούσε προσεκτικά στο τέλος τους είπε: «Εάν θέλετε γρήγορη βελτίωση, **βγάλτε την τηλεόραση από το σπίτι σας**». Εκείνοι είπαν ότι θα την ανοίγουν μόνο για κάποιες εκπομπές, αλλά ο Γέροντας επέμενε να την πετάξουν και πρόσθεσε: «Από τις οικογένειες που γνωρίζω, όσες δεν έχουν τηλεόραση είναι πιο πνευματικές από τις άλλες που έχουν, γιατί η τηλεόραση κάνει μεγάλη ζημιά».

Χαρισματικές εκδηλώσεις

Διηγήθηκε πνευματικό του τέκνο: «Στην πρώτη μας συνάντηση μου χάρισε το Λαυσαϊκόν. Αυτό που με απασχολούσε -έντονα εκείνη την εποχή- ήταν ο γάμος και το περιεχόμενο του βιβλίου μου ήταν αδιάφορο. Ανεφέρετο σε ασκητικούς αγώνες των μοναχών της Αιγύπτου. Γνώριζα ελάχιστα για τον μοναχισμό και αυτά που διάβαζα μου εφαίνοντο υπερβολικά. Με δυσκολία έκανα υπακοή και το διάβασα όλο.

»Στις επόμενες επισκέψεις ο Γέροντας κάθε τόσο μου έλεγε: «Την ευχή σου. Να προσεύχεσαι για μένα». Αναρωτήθηκα γιατί μου το λέει αυτό, αφού ήμουν κοσμικός και γεμάτος πάθη ενώ εκείνος Αρχιμανδρίτης, δοσμένος εξ ολοκλήρου στον Θεό. Σκέφτηκα ότι μάλλον από την μεγάλη του ταπείνωση. Άρχισε να με προτρέπη να επισκέπτωμαι το Άγιον Όρος και να παρακολουθώ τις ωραιότατες ακολουθίες και αγρυπνίες. Μου έλεγε: «Εκεί είναι Πανεπιστήμιο, ενώ εδώ είμαστε στο Δημοτικό». Άλλοτε άφηνε υπονοούμενα για την μελλοντική μου πορεία στον μοναχισμό. «Ο Θεός έχει γραμμένο στο βιβλίο το μέλλον του καθενός. Άλλοι να παντρευτούν και άλλοι να μονάσουν».

»Ενώ, γενικά, προέτρεπε πνευματικά του παιδιά για Ιεραποστολή στην Μαδαγασκάρη, όταν του εξέφρασα τον λογισμό μου να συμμετέχω και εγώ, χωρίς να σκεφτή καθόλου μου το αρνήθηκε απευθείας.

»Παρ’ όλα αυτά ουδέποτε πέρασε, έστω και φευγαλέα, μία σκέψη από το μυαλό μου ότι εγώ επρόκειτο να ακολουθήσω τον μοναχισμό. Κι όμως μέσα σε λίγο καιρό, από την άπειρη αγάπη και πρόνοια του Θεού, βρέθηκα μοναχός στο Άγιον Όρος.

»Μετά από επίσκεψη-προσκύνημα στο Άγιον Όρος όλα άλλαξαν μέσα μου και στην επιστροφή ο Γέροντας μου είπε αποφασιστικά και ξεκάθαρα: «Είναι θέλημα Θεού να γίνης μοναχός». Όπως και έγινα.

»Συνήθως, καθώς πήγαινα να συναντήσω τον Γέροντα, έκανα διαφόρους λογισμούς για αυτά που θα συζητήσουμε, και όταν έφτανα, άρχιζε να μου μιλά για αυτά που λίγο πριν σκεφτόμουν. Δηλαδή σκεπτόμουν καθ’ οδόν: «άραγε, θα με ρωτήσει για αυτό το θέμα», και μόλις έφτανα μου έλεγε «τι κάνεις με αυτό το θέμα;».

»Τον τελευταίο καιρό πήγαινα τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα. Κάποτε πέρασαν δύο εβδομάδες χωρίς να τον επισκεφτώ. Όταν τελικά ξεκίνησα να πάω, σκέφτηκα: «Άραγε θα με επεθύμησε καθόλου;». Όταν έφτασα με φώναξε από μακρυά: «Έλα, έλα σε επεθύμησα. Πού είσαι;».

»Άλλοτε προσπάθησα να παρακινήσω κάποιον γνωστό μου, ηλικιωμένο, που δεν είχε εξομολογηθή ποτέ, να επισκεφτή τον Γέροντα και να εξομολογηθή. Αφού του είπα για τα χαρίσματα του Γέροντα, σκέφτηκα να τον προετοιμάσω, ώστε όταν δη τον Γέροντα να μην αιφνιδιαστή, και του είπα ότι ο Γέροντας δεν πλένεται και το κελλί του είναι λίγο βρώμικο. Τελικά δεν πήγε ποτέ, αλλά την επόμενη φορά που πήγα στον Γέροντα, αμέσως μου είπε: «Έεεε... τι είμαι εγώ; Μία λέρα είμαι».

»Κάποια στιγμή γνώρισα ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που έδειχνε να ζη πνευματικά. Μου εκμυστηρεύτηκαν ότι δεν είχαν εξομολογηθή ποτέ στην ζωή τους. Είχαν ακούσει για τον Γέροντα, και έτσι αποφασίσαμε την άλλη μέρα να τους πάω στο κελλί του προκειμένου να εξομολογηθούν. Μόλις φτάσαμε, ο Γέροντας κλείδωσε την αυλόπορτα και αρνήθηκε αποφασιστικά να μας δεχτή. Επιστρέφοντας παραδέχτηκαν ότι δεν είχαν σκοπό να εξομολογηθούν, αλλά μόνο να συζητήσουν. Τότε κατενόησα την στάση του Γέροντα. Ήξερε πως θα σπαταλούσε άσκοπα τον χρόνο του σε ανώφελες συζητήσεις με ανθρώπους χωρίς αληθινή μετάνοια, που από περιέργεια κυρίως ήθελαν να τον γνωρίσουν.

»Άλλοτε ήμουν σε μία παρέα και συζητούσαμε για τον Γέροντα. Οι υπόλοιποι ανέφεραν πως επισκέπτονται τον Γέροντα και συνήθως ή δεν τον βρίσκουν ή δεν τους ανοίγει την πόρτα ή τους διώχνει. Τότε τους είπα, με κομπασμό, ότι εμένα με δέχεται σχεδόν πάντα και μάλιστα με το όνομά μου. Δύο- τρεις ημέρες αργότερα επισκέφτηκα τον Γέροντα και -προς έκπληξή μου- άργησε να μου ανοίξη την πόρτα, και όταν τελικά άνοιξε, μου λέει με αδιάφορο ύφος:

—Ποιός είσαι εσύ;

—Ο τάδε, του λέω.

—Ποιός τάδε; ξαναρωτάει. Τότε λυπημένος αρχίζω να του λέω που μένω και που δουλεύω... κ.ά., για να με θυμηθή. Έτσι ταπεινώθηκε ο λογισμός μου, που νόμιζα ότι στα μάτια του Γέροντα ήμουν κάτι ιδιαίτερο. Ο Γέροντας «είδε» την έπαρσή μου και την θεράπευσε αμέσως.

»Μία ημέρα καθόμεθα έξω στην αυλή, ο Γέροντας, εγώ και ένα άλλο πνευματικό του παιδί. Ο Γέροντας συζητούσε μαζί του για κάποιο δικό του θέμα και καθώς είχε σχεδόν γυρισμένη την πλάτη του σε εμένα, θυμήθηκα ένα πνευματικό του παιδί, τον Γιάννη που ήταν στην Ιεραποστολή στην Μαδαγασκάρη. Έκανα τότε την εξής σκέψη: «Γέροντα, πως τα περνάει; Τι κάνει ο Γιάννης εκεί στην Αφρική; Θεέ μου, κάνε τον Γέροντα να γυρίση και να μου απαντήση για να στηριχτώ στην πίστη μου».

»Αμέσως ο Γέροντας διέκοψε την συζήτησή του και γυρίζοντας προς το μέρος μου, είπε: «Τι είπες για τον Γιάννη;». Έμεινα άναυδος και ο Γέροντας επανέλαβε την

ερώτηση, χωρίς πάλι να μπορέσω να μιλήσω, και έτσι επέστρεψε στον συνομιλητή του για να συνεχίσουν την κουβέντα τους. Εκείνος δεν κατάλαβε φυσικά τι έγινε και συνέχισε να μιλάη με τον Γέροντα.

»Ο Γέροντας προγνώριζε τα προβλήματα και ερωτήματα που είχε όποιος τον επεσκέπτετο και συνήθως απαντούσε, με ένα δικό του τρόπο, πριν ακόμα εκείνος να τα θέση».

Κάποιος νέος συνδέθηκε συναισθηματικά με μία νέα που ζούσε μακρυά από τον δρόμο του Θεού. Ο Πνευματικός του τον συμβούλεψε να απομακρυνθή σύντομα από κοντά της. Εκείνος, νιώθοντας ερωτευμένος μαζί της, αναζήτησε την συμβουλή και άλλων Πνευματικών, αλλά, προς απογοήτευσή του, πήρε την ίδια απάντηση. Κάποτε έμαθε για τον π. Σεραφείμ και ζήτησε την γνώμη του (χωρίς βέβαια να αναφερθή στις προηγούμενες καθοδηγήσεις) και περίμενε την ίδια απάντηση. Όμως ο Γέροντας είπε: «Όχι, να μην την αφήσης, να κάνης παρέα μαζί της και θα καταλάβεις, αν σου ταιριάζη». Και ενώ αυτή η ιστορία με τη νέα είχε τραβήξει χρόνια, τώρα μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ο νέος αποδεσμεύτηκε συναισθηματικά και αναπαυμένος απομακρύνθηκε από τη νέα. Απορούσε μάλιστα πως τόσα χρόνια δεν μπορούσε να διακρίνη τον χαρακτήρα της νέας. Σαφώς, με την προσευχή του Γέροντα, ο Θεός βοήθησε το νέο να φωτιστή ο νους του και να καταλάβη.

Μαρτυρία κυρίας Γ.Τ.: «Ο γυιός μου Ευθύμιος ήταν πολύ κακός μαθητής. Εγώ πήγαινα στην Εκκλησία, έκλαιγα, παρακαλούσα την Παναγία να είναι γερός και να περάση στις Πανελλαδικές εξετάσεις. Όλοι οι Καθηγητές μας το είχαν αποκλείσει αυτό. Ένα φροντιστήριο μάλιστα όπου τον είχαμε στείλει, τον έδιωξε.

»Μία μέρα ήμουν πολύ στενοχωρημένη. Πήγα στον π. Σεραφείμ και, χωρίς να του πω τίποτα για την οικογένειά μου, μου λέει: «Μία αστυνομία θα περάσει το παιδί, δεν θέλει πολύ διάβασμα».

»Γύρισα σπίτι και το είπα στον σύζυγό μου να το θυμάται. Εκείνος με ειρωνεύτηκε. Έλεγα «Παναγιά μου κάνε το θαύμα σου». Έγινε πράγματι όπως «προέβλεψε» ο πάτερ Σεραφείμ. Ο γυιός μου, που δεν άνοιγε βιβλίο, πέρασε στην σχολή Αστυφυλάκων, αν και οι βάσεις ανέβηκαν πολύ. Εγώ οφείλω να πω πως έγινε θαύμα με τις προσευχές του π. Σεραφείμ».

Ο Βασίλης, πνευματικό παιδί του Γέροντα, όταν εκοιμήθη η μητέρα του, πήγε λυπημένος στον Γέροντα. Τότε αυτός του είπε:

— Μη στενοχωριέσαι, σώθηκε η μητέρα σου.

— Μα, Γέροντα, δεν πρόλαβε να εξομολογηθή.

— Δεν πειράζει· είναι παλιές καραβάνες αυτοί (οι άνθρωποι).

Πράγματι η μητέρα του έζησε στο χωριό μία μετρημένη και απλή ζωή, χωρίς ανέσεις, ευκολίες και διασκεδάσεις. Αλλά και χωρίς φθόνους και κακίες με τους συνανθρώπους.

Ο Γέροντας άλλοτε εκμυστηρεύτηκε την κατάσταση μερικών ανθρώπων που έχουν κοιμηθή, τονίζοντας ότι τους βλέπει.

Ο ιερέας Π. έλεγε σε έναν καθηγητή: «Ο π. Σεραφείμ έχει μεγάλα χαρίσματα και αρετές. Είναι στα μέτρα του γέροντα Παϊσίου, του π. Πορφυρίου και του γέροντα Ιακώβου Τσαλίκη». Όταν πήγε στο κελλί του, ο Γέροντας του φώναξε από μακρυά: «Άκου να σου πω, εγώ είμαι ένα βρωμόσκυλο. Δεν είμαι σε μέτρα εγώ. Τι είναι αυτά που πας και λες για μένα;». Ο Γέροντας ήταν ενήμερος για την συζήτησή τους χωρίς κανείς να του πη τίποτα.

Κάθε χρόνο λειτουργούσε στην πανήγυρη του ναού της Αναλήψεως, που βρίσκεται στην κορυφή ενός λόφου, κοντά στο χωριό Ομορφοχώρι Λάρισας. Μία χρονιά, ο οδηγός του τελευταίου αυτοκινήτου παρεκάλεσε τον Γέροντα να μπη στο αυτοκίνητο για να τον πάη στην Λάρισα. Ο Γέροντας αρνήθηκε χαμογελώντας και λέγοντας «θα φτάσω νωρίτερα». Ο δρόμος ήταν ερημικός, ωδηγούσε αποκλειστικά στο ναό και δεν υπήρχε περίπτωση να τον μεταφέρη κάποιος άλλος. Όταν η παρέα με το αυτοκίνητο έφτασε στην Λάρισα, είδαν τον π. Σεραφείμ έξω από τον Άγιο Βησσαρίωνα που χαμογελώντας τους ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. Να σημειωθή ότι παρόμοιες μαρτυρίες έχουν λεχθή και από άλλα πνευματικά παιδιά του.

Είδε μία γυναίκα στο αστικό και υστέρα είπε σε κάποιον: «Είδα την ψυχή της και τρόμαξα. Πολύ κακός άνθρωπος, πω, πω, πω, φίδι ήταν».

Άλλοτε είπε: «Ήρθε εδώ μία παρέα Προτεστάντες. Εξωτερικά έδειχναν πολύ φιλικοί και μου έλεγαν για τους αγαθούς σκοπούς και τα σχέδιά τους. Έκανα προσευχή και μπήκα μέσα στην σκέψη τους. Απ’ έξω εφαίνοντο σαν αρνιά και μέσα ήταν λύκοι. Παμπόνηροι άνθρωποι».

Είπε για κάποιον νέο: «Αυτό το παιδί είναι άγιο. Λάμπει το πρόσωπό του από την συχνή θεία κοινωνία».

Είπε στην κυρία Δήμητρα να μη στενοχωρήται για την κόρη της που χώρισε, γιατί σύντομα θα ξαναπαντρευτή, πράγμα που συνέβη.

Ο γυιός της ήταν παντρεμένος και δεν είχαν παιδί. Ο π. Σεραφείμ όταν τον ρώτησε η μητέρα του απάντησε: «Θα αποκτήσει παιδί, αλλά μετά από χρόνια». Πέρασαν οκτώ

χρόνια και απέκτησαν ένα παιδάκι.

Είπε σε νέο ιερέα που του ήταν άγνωστος: «Για τις φωνητικές σου χορδές που έχεις πρόβλημα, να πίνης γάλα και να ψέλνεις χαμηλόφωνα».

Εκείνος εξεπλάγη, κατενόησε ότι είναι χαρισματούχος ο Γέροντας και έκτοτε τον επισκεπτόταν συχνά στο σπιτάκι του και τον έκανε Πνευματικό του.

Η περιοχή που έμενε ονομάζεται «Νταούλια». Ονομάσθηκε έτσι γιατί πριν από πολλά χρόνια οι βοσκοί της περιοχής έβλεπαν σκιές και άκουγαν νταούλια. Τα ζώα τους τρόμαζαν και γύρω από τα πηγάδια εύρισκαν περίεργες πατημασιές. Ο Γέροντας είπε πως τα έχει δει αυτά τα δαιμόνια. Είναι μαύρα, έχουν ύψος 1.60 μ. και παίζουν νταούλια. Μάλιστα πολλές φορές τον ενωχλούσαν.

Ο π. Παύλος Τσουκνίδας ρώτησε κάποτε τον π. Σεραφείμ για ένα σημαντικό πρόβλημα που υπήρχε στην ενορία του. Του είπε: «Εσύ να προσεύχεσαι και αυτή η μικρή φουρτούνα θα περάσει. Μη στενοχωριέσαι. Θα λες την ευχή και όλα θα πάνε καλά».

Μετά από λίγες μέρες εντατικής προσευχής λύθηκε το πρόβλημα. Για να ευχαριστήση τον Θεό συνέχισε με περισσότερο ζήλο την προσευχή του. Όμως μετά τα μεσάνυχτα στις 2.00 με 3.00 μέσα στην ησυχία άρχισαν να χτυπάν τα μπουριά της ξυλόσομπας και να κάνουν περίεργους θορύβους. Αμέσως μετά έξω στον δρόμο άρχισαν να μαλώνουν γάτες πολλές με φωνές άγριες και παρατεταμένες. Δεν ήταν σίγουρος αν πράγματι ήταν αληθινές γάτες ή ο πειρασμός. Την λύση του την έδωσε ο Γέροντας λίγες μέρες αργότερα.

Ενώ συμβούλευε για διάφορα πνευματικά θέματα, ξαφνικά του λέει: «Να ξέρης, πάτερ μου, αυτά που ακούς, έξω από το παράθυρό σου όταν προσεύχεσαι, δεν είναι αληθινές γάτες. Όχι, όχι. Είναι ο πειρασμός. Να μη φοβάσαι εσύ, και μη διακόπτης την προσευχή σου. Θέλει να σε τρομάξη. Φθονεί την προσευχή. Εσύ να προσεύχεσαι, όπως προσεύχεσαι. Αυτός την δουλειά του και μεις την δουλειά μας. Και τα μπουριά της σόμπας αυτός ο πονηρός τα χτυπάει. Σου το λέω να το ξέρης, για να μη φοβάσαι».

Ο Γέροντας πολλές φορές είπε για γεγονότα που θα συνέβαιναν στο μέλλον· χαρακτηριστικά προείπε για το τσουνάμι πολύ καιρό νωρίτερα.

Το έτος 2007 σε μια συζήτηση απεκάλυψε τα εξής στον π. Παύλο: «Έρχεται όπου νάναι μεγάλη κρίση στην Ελλάδα, θα κλείσουν μαγαζιά, θα απολυθούν υπάλληλοι, θα κλείσουν εργοστάσια και επιχειρήσεις, μη ρωτάς τι πείνα έρχεται! Πάνε αυτά που ήξεραν (σπατάλες, καλοπέραση). Το ψωμί τώρα το πετάνε, όμως σ’ αυτή την κρίση

που έρχεται, θα είναι παγκόσμια βέβαια, αλλά στην Ελλάδα θα είναι μεγαλύτερη, θα πουν το ψωμί ψωμάκι. Δουλειές δεν θα υπάρχουν, έρχεται φτώχια και πείνα, πάτερ Παύλε, σου το λέω να το ξέρης».

Ζήτησε ιερέας από τον π. Σεραφείμ να προσευχηθή για να περάση η κόρη του στις πανελλήνιες εξετάσεις. Ήταν πολύ καλή μαθήτρια και είχε προετοιμασθή καλά. Οι καθηγητές της έλεγαν ότι θα περάσει σίγουρα σε κάποια στρατιωτική σχολή ή στην σχολή Αστυφυλάκων, γιατί ήταν μαθήτρια του 20. Ο Γέροντας απάντησε: «Δεν θα περάσει η κόρη σου. Θα δούμε του χρόνου. Είναι υπερευαίσθητη, δεν είναι αυτό το κορίτσι για την "αρβύλα". Θα περάσει, αλλά εκεί που θα περάσει, τι το θέλεις, δεν θα πάει, αλλού θα πάει. Σου το λέω να το ξέρης. Αυτό το κορίτσι είναι για γραφείο, για να διδάσκη σε σχολείο, δεν είναι γι' αυτό που σκέφτεσαι εσύ και η παπαδιά σου». Τελικά η κόρη του ιερέα πέρασε την δεύτερη χρονιά ΤΕΙ ορυχείων αλλά σπούδασε πληροφορική και τώρα διδάσκει πληροφορική σε παιδιά.

Βρήκαν κάποτε τον π. Σεραφείμ να κλαίη και όταν τον ρώτησαν, απάντησε: «Η υγεία του τάδε Μητροπολίτου δεν είναι καλή. Ο άρρωστος αυτός Επίσκοπος και ο τάδε Επίσκοπος που είναι καλά στην υγεία του, σκανδάλισαν τους πιστούς και έκαναν ζημιά στην Εκκλησία». Ο Γέροντας έκλαιγε από αγάπη για την σωτηρία της ψυχής τους.

Ρώτησε ο π. Σεραφείμ γνωστό του ιερέα με τον οποίο συνωμιλούσε:

- Τι λέει ο τάδε γνωστός σου Ιερομόναχος; Θα γίνει Δεσπότης;

- Ναι, Γέροντα, θα τον κάνει ο Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ.

- Όχι, όχι δεν θα γίνει Δεσπότης. Όντως δεν εξελέγη.

Αργότερα ο ίδιος ιερομόναχος ήταν πάλι υποψήφιος για να εκλεγή Αρχιερέας. Ήταν πλέον σίγουρη η εκλογή του, αφού ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος του έδωσε στόφα να ράψη Αρχιερατική στολή και τον καλούσε να συναντηθούν για να συζητήσουν για την εκλογή του.

Ο π. Σεραφείμ είπε με σαφήνεια τελεσίδικα:

- Να του πης δεν θα γίνει ποτέ Δεσπότης. Η Εκκλησία δεν θέλει φασαρίες. Να του πης έτσι μου είπε να σου πω ο π. Σεραφείμ Δημόπουλος.

Πράγματι 3-4 φορές ήταν υποψήφιος Αρχιερέας αλλά δεν εξελέγη.

Είπε κάποιος ιερέας στον π. Σεραφείμ ότι έχομε καλόν Αρχιεπίσκοπο τον κ.κ.

Χριστόδουλο και απάντησε: «Καλός είναι. Ανακατεύεται στα ποδάρια των πολιτικών, αλλά να ξέρης δεν θα ζήσει πολλά χρόνια». Και πράγματι ενώ ήταν υγιής σε λίγο αρρώστησε και εκοιμήθη.

Τον Ιανουάριο του 1994 σε μια Ιερατική Σύναξη, λόγω του γνωστού Εκκλησιαστικού προβλήματος, συζητούσαν στενοχωρημένοι οι ιερείς για το πότε θα χειροτονήσουν Μητροπολίτη στην Λάρισα. Ο π. Σεραφείμ ενώπιον 100 ιερέων πήρε τον λόγο και είπε να μην ανησυχούν, διότι σε λίγους μήνες, την Άνοιξη, η Σύνοδος θα εκλέξη Μητροπολίτη, όπως και συνέβη.

Διηγήθηκε ο π. Παύλος Τσουκνίδας: «Το έτος 1999 στις 24 Σεπτεμβρίου χτύπησε με το μηχανάκι του ο γιός μου, σε ένα φορτηγό μεγάλο και μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο της Λάρισας. Ήταν πολυτραυματίας σε κωματώδη κατάσταση, χτυπημένος στο κεφάλι, στον θώρακα, στην κοιλιακή χώρα, με ρήξη σπλήνα που του αφαιρέθηκε αμέσως και σωληνώθηκε αμέσως στην μονάδα εντατικής θεραπείας του Νοσοκομείου.

»Όμως οι νευροχειρουργοί του νοσοκομείου μας είπαν ότι δεν υπάρχει περίπτωση να ζήση και ειδικότερα ο Διευθυντής μας προετοίμασε για το θάνατο του παιδιού από στιγμή σε στιγμή, που ήταν μόλις 16 χρόνων και οι γιατροί ζητούσαν τα ζωτικά όργανα του παιδιού. Έδωσαν 2-3 ώρες προθεσμία ζωής.

»Μέσα στην σαστιμάρα μου πήρα το αυτοκίνητο και πήγα στον γέροντα Σεραφείμ, τον βρήκα και έκλαιγα απαρηγόρητα. Αφού του είπα το πρόβλημα και ότι οι γιατροί περιμένουν το θάνατό του, μου λέει: "Ο Ηλίας δεν θα πεθάνει, θα ζήσει, θα ζήσει, θα ζήσει!" Μα του λέω, Γέροντα, οι γιατροί είπαν σε δύο ώρες θα πεθάνει και ο Γέροντας με απαντάει κοφτά: "Όχι, όχι, όχι, δεν θα πεθάνει, άσε τι λένε οι γιατροί, τι λέει ο Θεός. Εσύ να προσεύχεσαι και το παιδί θα ζήσει". Το έλεγε ο Γέροντας με μια σιγουριά, και μου έδωσε θάρρος μεγάλο. Την άλλη μέρα το πρωί οι πιέσεις στο κεφάλι του παιδιού εκτινάχθηκαν στα ύψη, αμέσως μπήκε στο χειρουργείο και του αφαιρέθηκε απ’ το κεφάλι του ένα μέρος οστό απ’ το δεξιό μέρος του κρανίου για να βρη διέξοδο το πρήξιμο, έτσι μεταφέρθηκε ξανά στην εντατική. Το περιστατικό ήταν το ποιο βαρύ και οι γιατροί της Μ.Ε.Θ., τον είχαν φυσικά σε καταστολή απ’ την πρώτη στιγμή, με 14 καθετήρες σ’ όλο το σώμα του. Μετά το χειρουργείο ανακουφίσθηκε λίγο αλλά την άλλη μέρα το πρωί με κάλεσαν οι γιατροί και μου είπαν ότι σε λίγο επέρχεται ο θάνατος. Μου έδειξαν τις κόρες των οφθαλμών του και μου έδωσαν περιθώριο μία με δύο ώρες ζωής περίπου. Κλινικά ήταν σχεδόν νεκρός. Είπα τους γιατρούς αν έχουν κάτι άλλο να κάνουν επιστημονικώς και ένας που είχε κάνει 19 χρόνια στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός στην Αθήνα μου λέει: Μπορούμε να κάνουμε επέμβαση στο αριστερό μέρος του κρανίου και να αφαιρέσουμε μεγαλύτερο οστό απ’ ότι αφαιρέσαμε από δεξιά, αλλά, δεν βλέπω να μπαίνουμε στο χειρουργείο, είμαστε στο τέλος του παιδιού, δεν θα μπορέσουμε να τον κατεβάσουμε απ’ τον τρίτο

όροφο στα χειρουργεία. Ένας άλλος νευροχειρουργός με ρώτησε: "Τι θα κάνουμε πάτερ;" "Τι ρωτάτε, γιατρέ, γρήγορα, πρώτα ο Θεός και η Παναγία μας, στα χειρουργεία, μην καθυστερήται καθόλου", τους λέω. Ανέλαβαν πέντε έξι γιατροί και πάνω σε μπαλόνια τον κατέβασαν στα χειρουργεία, κανένας δεν πίστευε ότι θα βγει μέσα σε τρεις μέρες ο πεθαμένος κλινικά ζωντανός. Ω του θαύματος. Ο Ηλίας βγήκε ζωντανός και διασωληνώθηκε ξανά στην εντατική, δόξα τω Κυρίω. Πάλι κινδυνεύαμε, έτσι πήρα στο αυτοκίνητο την πρεσβυτέρα μου και άλλους τρεις φίλους και πήγαμε στο Γέροντα. Του ανέφερα πώς έχουν τα πράγματα και του είπα ότι πάλι οι γιατροί δεν μας δίνουν ελπίδες ζωής. Με τον Γέροντα ήμασταν οι δυο μας, οι άλλοι έμειναν στο αυτοκίνητο, επίτηδες τους άφησα εκεί, γιατί αν ήταν άλλος μπροστά ο Γέροντας από ταπείνωση δεν θα μου έλεγε τίποτα. Εκεί που του έλεγα τι λένε οι γιατροί μου λέει: "Άσε τους γιατρούς. Έχεις, πάτερ, εμπιστοσύνη στην προσευχή εμού του αμαρτωλού; Σου έχω πη όλα αυτά τα χρόνια ψέματα σε κάτι; Ε, τότε να ξέρης, το παιδί θα ζήσει, θα ζήσει, θα ζήσει. Μην ολιγοπιστής. Να έχης εμπιστοσύνη στον Κύριο". Τα έλεγε ο Γέροντας με τέτοια σιγουριά και χαμογελούσε κιόλας, σαν να με διαβεβαίωνε για την καλή εξέλιξη που θα έχουν τα πράγματα. Έτσι διαβεβαίωσα και τους άλλους για όσα μου είπε ο γέροντας Σεραφείμ. Πήραμε θάρρος, ελπίδα και πίστη και ξαναπήγαμε στο Νοσοκομείο.

» Από τις προσευχές όλων μας και ιδιαιτέρως του γέροντος Σεραφείμ, ο γιός μου μετά από 36 μέρες βγήκε από την εντατική σαν φυτό, κι’ όμως κούνησε χέρια, πόδια, μίλησε, περπάτησε, μπήκε άλλες δύο φορές στην εντατική, έκανε σύνολο 9 χειρουργεία, έξι από αυτά στο κεφάλι, και το 2002, συνήλθε τελείως, πέρασε στην θεολογική σχολή της Θεσσαλονίκης και πήρε το πτυχίο του θεολόγου καθηγητού το 2008 και σήμερα εργάζεται».

Το έτος 2000 η Μαρία, εκπαιδευτικός, παντρεμένη με έναν στρατιωτικό αρρώστησε από καρκίνο. Είχαν δύο μικρά παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι και οι γιατροί δεν της έδιναν ελπίδες να ζήση περισσότερο από δύο-τρεις μήνες. Ενημέρωσαν τον π. Σεραφείμ, ο οποίος προσευχόταν για την υγεία της. Συνήλθε, δίδαξε για δυόμισι χρόνια και μια μέρα έπεσε στο σχολείο και έπαψε να διδάσκη. Έστειλε κάποιον να ρωτήση τον π. Σεραφείμ, αν θα ζήσει, επειδή του είχε εμπιστοσύνη. Ο Γέροντας απάντησε: «Το φρούτο ωρίμασε. Ο Κύριος θα το κόψει. Η Μαρία θα φύγει σ’ ένα μήνα να το ξέρης. Ήρθε και ο σύζυγός της πριν από σένα και τον προετοίμασα. Τα παιδιά της θα τα οικονομήσει ο Θεός. Θα μεγαλώσουν και θα αποκατασταθούν».

Τα λόγια του Γέροντα επαληθεύτηκαν ακριβώς. Η Μαρία σε ένα μήνα εκοιμήθη και τα παιδιά της μεγάλωσαν. Η κόρη της παντρεύτηκε και έχει παιδάκι.

Ένα ανδρόγυνο πήραν την ευλογία του Γέροντα για να πάνε για διακοπές στην θάλασσα. Τους είπε: «Καλό καλοκαίρι, αλλά η θάλασσα φέτος θα είναι κόκκινη». Δεν κατάλαβαν τα λόγια του αλλά όλο το καλοκαίρι σ’ εκείνη την παραλία ή θάλασσα

ήταν γεμάτη με καφετί μεγάλες σακκούλες νάϋλον που από μακρυά φαινόταν σαν κόκκινη η θάλασσα.

Είπε σε πνευματικό του τέκνο: «Ωραίο είναι το αυτοκίνητο που πήρες. Σε εξυπηρετεί πολύ στις δουλειές σου, πρόσεξε μην το πουλήσης ποτέ, γιατί θα μετανοιώσεις». Δεν έδωσα πολλή σημασία στα λόγια του Γέροντα. Το πούλησα αλλά το μετάνοιωσα. Ύστερα αγόρασα πάλι το ίδιο, αλλά έχασα 4.000.000 δρχ. από την αγοραπωλησία.

Διηγείται ανώνυμος: «Κάποτε τον επισκέφτηκα μαζί με τη νουνά μου που ήταν καρκινοπαθής με μεταστάσεις. Ο Γέροντας την σταύρωσε και της είπε: "Μαρία, μη φοβάσαι, θα γίνεις καλά". Και έτσι έγινε. Έκανε τις θεραπείες της και εδώ και μία πενταετία (από τότε) είναι καλά».

Πολλές φορές στο κελλί και στον Γέροντα αισθάνοντο μερικοί άρρητη ευωδία, και ας ήταν άπλυτος και ατημέλητος.

Διηγήθηκε ο εφημέριος Π. Γ. του Αμπελώνα, ότι μία κυρία του είπε πως κάποτε που ήρθε ο γέροντας Σεραφείμ στον Αμπελώνα, αυτή δεν πήγε να πάρη αντίδωρο, διότι είδε τα χέρια του μαύρα από την λέρα και σιχάθηκε. Λίγο καιρό όμως αργότερα αρρώστησε ο άνδρας της και μία φίλη της, της πρότεινε να πάνε στον γέροντα Σεραφείμ για να βοηθήση τον άνδρα της.

»Όταν έφτασαν στο κελλί η φίλη της έβλεπε τον Γέροντα κανονικά με μαύρα ράσα, όπως ήταν συνήθως. Η ίδια όμως τον έβλεπε μέσα σε φως με αστραφτερά ράσα και εδυσκολεύετο να τον κοιτάζη. Ο ιερέας Π. Γ. σχολίασε: "Ο Θεός ευδόκησε να δη η κυρία αυτή, που πριν έβλεπε την εξωτερική βρωμιά του Γέροντα, την εσωτερική καθαρότητά του"».

Η κυρία Χρυσούλα από την Λάρισα, περίπου 76-77 Ετών, η οποία μένει κοντά στον Άγιο Στυλιανό, διηγήθηκε τα εξής: «Μαζί με κάποιες κυρίες της ενορίας μας κανονίσαμε να ανοίξουμε την Εκκλησία του Αγίου Στυλιανού να κάνουμε θεία Λειτουργία. Προς έκπληξη όλων μας δεν ήρθε ο ιερέας της ενορίας γιατί κάτι του έτυχε αλλά έστειλε τον π. Σεραφείμ. Όταν τον είδα έμεινα άφωνη και μέσα μου είπα: "Πού βρήκαν αυτόν τον χαμένο τον παπά και μας τον έστειλαν εδώ σήμερα!" Πραγματικά έτσι που τον είδα με παλιά ράσα, δεν με γέμισε καθόλου το μάτι. Είπα κι’ άλλα, μίλησα πολύ απάνθρωπα για τον Γέροντα.

»Όταν όμως άρχισε η θεία Λειτουργία την ώρα που βγήκε ο Γέροντας με τα Άγια στη Μεγάλη Είσοδο, τον βλέπω να υπερίπταται από το έδαφος και να περπατάη εναερίως. Εκείνη την στιγμή τα έχασα, δεν μπορούσα να συνειδητοποιήσω τι είναι αυτό το θαυμαστό γεγονός. Το θαύμα αυτό συνέχιζα να το βλέπω και όταν απέθεσε ο π. Σεραφείμ τα Άγια Δώρα στην Αγία Τράπεζα, και κατά την ώρα όλης της θείας

Λειτουργίας. Έβλεπα το Γέροντα μισό μέτρο πάνω από το έδαφος, μπροστά απ' το Άγιο Θυσιαστήριο!».

Ο π. Παύλος Τσουκνίδας διηγήθηκε: «Ένα καλοκαίρι του 1999 ή 2000 ήρθαν στην ενορία μου απ' το Βλοχό Καρδίτσας δύο οικογένειες οι οποίες δούλευαν στη Γερμανία και θέλανε να μάθουνε για τα μέλλοντα επερχόμενα, περί Αντίχριστου, περί Δευτέρας Παρουσίας καθώς και άλλα πνευματικά θέματα. Αφού τους είπα ό,τι γνώριζα, τους μίλησα για το γέροντα Σεραφείμ, πως εκείνος είναι αγία μορφή και θα σας τα πει πολύ καλύτερα και θα σας λύσει ό,τι απορίες έχετε. Οι οικογένειες δεν γνώριζαν τον δρόμο και προθυμοποιήθηκα εγώ με το αυτοκίνητό μου να τους πάω μέχρι το σπιτάκι του Γέροντα. Φθάσαμε περίπου στις 9 το βραδάκι και ήταν ακόμα λίγο ημέρα. Μόλις μας είδε ο Γέροντας, μας πρόσφερε πλαστικές καρέκλες που είχε στην αυλή του και αφού πληροφορήθηκε το λόγο της επισκέψεώς μας, πήρε από εκεί δίπλα μια κουρελού και κάθησε κάτω γιατί άλλες καρέκλες δεν υπήρχαν. Άρχισε πολύ μελίρρυτα να μιλάη για τα θέματα που προαναφέραμε και συγκεκριμένα απ' την Παλαιά Διαθήκη, απ' τον προφήτη Δανιήλ, για τα μέλλοντα επερχόμενα και τα εξηγούσε απλά, για να γίνωνται κατανοητά. Αφού πέρασε λίγη ώρα και είχε ήδη σκοτεινιάσει για τα καλά, σε μια στιγμή βλέπω τον Γέροντα εκεί που μιλούσε να αλλοιώνεται υπερφυσικά το πρόσωπό του και να χαμογελά με πάρα πολλή γλυκύτητα. Γύρω-γύρω τον περιέλουζε ένα γλυκύτατο ιλαρό ουράνιο φως και στο κεφάλι του είχε σχηματιστή ένα φωτοστέφανο απ' το ίδιο χρυσογαλάζιο φως! Ήταν ένα θέαμα, που δεν περιγράφεται με λόγια και διήρκεσε για δέκα λεπτά περίπου, μα κανένας μας δεν τόλμησε ούτε μεταξύ μας, αλλά ούτε και στον ίδιον να πούμε κάτι. Τελειώνοντας ο Γέροντας, πήραμε την ευχή του και οι οικογένειες έφυγαν για Βλοχό και αμέσως την άλλη μέρα το πρωί για Γερμανία, μιας και είχε λήξει η άδειά τους. Την άλλη χρονιά που πήραν την άδειά τους ήρθαν και με βρήκαν στο ναό της ενορίας μου. Το πρώτο που με ρώτησαν ήταν πέρυσι, εκείνο το βράδυ που πήγαμε στον Γέροντα, αν είχα δη και εγώ την αλλοίωση του προσώπου του πατρός Σεραφείμ και το χρυσογαλάζιο φως που τον περιέλουζε και τους απάντησα ότι με αξίωσε ο Θεός και είδα και εγώ ο αμαρτωλός, εκείνο το συγκλονιστικό υπερφυσικό γεγονός».

Ένας υπάλληλος του ΟΤΕ ήθελε να κάνη μία δωρεά και πριν να το αναφέρη καν, ο Γέροντας του είπε: «Τι κάθεσαι και σκέφτεσαι; Πήγαινε σε μία Εκκλησία και δώστα».

Διηγείται πνευματικό του τέκνο: «Μετά από μία παρεξήγηση με ένα πελάτη μου που ίσως κατέληγε σε επίθεση εκ μέρους του με απρόβλεπτες συνέπειες (με όπλο), την προηγούμενη νύχτα με κράτησε ο Γέροντας περίπου έξι ώρες στο κελλί του και δε με άφηνε να φύγω. Το κατάλαβα μετά από λίγες μέρες ότι κινδύνεψα και τον λόγο που με κράτησε. Διότι εκείνο το βράδυ μου είχε στήσει καρτέρι ο εν λόγω πελάτης, όπως αργότερα μου αποκάλυψε ο ίδιος. Ο Γέροντας με καθυστέρησε επίτηδες, ο πελάτης που ήθελε να με σκοτώση κουράστηκε να περιμένη και έτσι σώθηκα».

Σε λαϊκό, πριν γίνη ιερέας, του είχε προείπει ο Γέροντας ότι θα γίνει ιερέας σε ένα συγκεκριμένο χωριό της Λάρισας. Ενώ επέμενε εκείνος ότι ο Δεσπότης του είπε πως θα τον έβαζε σε άλλο μέρος, μετά από λίγο καιρό πέθανε ο ιερέας του χωριού και τοποθέτησαν αυτόν εκεί κατά την πρόρρηση του Γέροντα.

Μαρτυρίες πνευματικού του τέκνου: «Πολλές φορές προέβλεπε γεγονότα μελλοντικά. Χωρίς να γνωρίζη το ιστορικό μιας γυναίκας -συγγενούς της συζύγου μου- που έπεσε σε βαρειά ψυχολογικά, ανέλυσε όλη την ζωή της, την προέλευση του προβλήματος και ότι δεν θα εθεραπεύετο ποτέ. Όταν τα ανέφερα όλα στην σύζυγό μου, απορήσαμε που γνώριζε τόσο λεπτομερώς την ζωή της, χωρίς να την έχη δει ποτέ. Ακόμα αυτή πάντως δεν θεραπεύτηκε.

»Όταν μάθαμε ότι εγκυμονούσε η γυναίκα μου, ο γιατρός είχε διατάξει διακοπή κύησης ή άμεσες εξετάσεις λόγω του ότι τότε έπαιρνε φάρμακα επιβλαβή για το έμβρυο. Πριν από όλα πήγαμε στον Γέροντα και μας είπε να μην πάμε πουθενά και ότι θα γεννηθή μία χαριτωμένη κορούλα υγιέστατη, όπως και έγινε.

«Προειδοποίησε ένα μακαριστό Επίσκοπο Λαρίσης ότι θα πεθάνει νέος· και όντως έτσι έγινε. Αυτό μας το ανέφερε ο ίδιος ο Γέροντας.

»Όταν συναντούσα τον π. Σεραφείμ στην Λάρισα, άρχιζε αμέσως να λύνη απορίες και προβλήματα και να απαντά σε λογισμούς που με βασάνιζαν, χωρίς εγώ προηγουμένως να τον ενημερώνω.

»Ο πατέρας μου Κωνσταντίνος είχε καρκίνο στον φάρυγγα. Πήγαμε στον τάφο του αγίου γέροντος Παϊσίου με την ευχή του γέροντος Σεραφείμ. Με την προσευχή του γέροντος Σεραφείμ ο πατέρας μου ωδηγήθηκε στην μετάνοια για πρώτη φορά στην ζωή του και στην συνέχεια θεραπεύθηκε από τον καρκίνο!».

Μαρτυρία κ. Νανούλη Αποστόλου: «Αρκετά χρόνια πριν να παντρευτώ, ρώτησα τον γέροντα Σεραφείμ ποιον δρόμο ν’ ακολουθήσω, τον έγγαμο ή τον μοναχικό· ο Γέροντας μου ανέλυσε επακριβώς τον χαρακτήρα και τον εαυτό μου και ότι θα ήταν ψυχικά ωφέλιμο να παντρευτώ μία καλή και ήσυχη σύζυγο, όπως και έγινε, με την ευχή του.

»Με την σύζυγό μου Αικατερίνα κάναμε το πρώτο μας παιδάκι μετά από πέντε χρόνια γάμου. Ο γέροντας Σεραφείμ, βλέποντας την αγωνία μας, ήρεμος όπως πάντα μας έλεγε ότι η Παναγία θα μας δώσει παιδάκι. Μάλιστα έλεγε ότι πολλά ζευγάρια που αρχικά δεν έκαναν παιδιά στην συνέχεια έγιναν πολύτεκνοι. Εμείς, με την ευχή του, σε δύο χρόνια κάναμε δύο παιδάκια!

»Πήγαμε στον Γέροντα με την γυναίκα μου Αικατερίνα, και την μητέρα μου

Βασιλική. Συν τοις άλλοις μας είπε ότι ο καθείς πρέπει να κόψη ό,τι αδυναμία έχει. (Μιλούσε γενικά). Άλλος λέει δεν μπορεί χωρίς καφέ (η γυναίκα μου), άλλος βλέπει πολύ τηλεόραση (η μητέρα μου), άλλος πίνει κρασί (για μένα)!».

Κοίμηση

Ο υπεύθυνος Κληρικός της ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης είπε πως ενώ έκανε το πρόγραμμα για τις Λειτουργίες της Μεγάλης Εβδομάδος, ο π. Σεραφείμ του είπε να μην τον υπολογίζουν, να μην τον συμπεριλάβουν στο πρόγραμμα, γιατί δεν θα είναι εκεί. Έδειξε να γνωρίζη για την επερχόμενη κοίμησή του.

Είχε προγνωρίσει την κοίμησή του σαφέστατα, διότι σε γυναίκα γνωστή του που τον κάλεσε σε βάπτιση που θα εγίνετο την Κυριακή του Θωμά, της απάντησε ότι δεν θα είναι εδώ· Συνιστούσε ήδη στα πνευματικά του τέκνα να αναζητήσουν άλλον Πνευματικό.

Ο π. Σεραφείμ έκανε την τελευταία του θεία Λειτουργία την Ε' Κυριακή των Νηστειών, και ύστερα κλείστηκε στο σπιτάκι του. Δεν άνοιγε σε κανέναν. Την Πέμπτη 17 Απριλίου 2008 πριν από το μεγάλο ταξίδι του κατέβηκε, άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του και παρέδωσε το πνεύμα του στην είσοδο του σπιτιού του.

Η είδηση της κοιμήσεώς του συγκλόνισε τον λαό της Λάρισας που έσπευσε στον Μητροπολιτικό ναό του Αγίου Αχιλλίου να δώση τον τελευταίον ασπασμό στον καλό ποιμένα, που αγάπησε και διακόνησε τον λαό του Θεού, και να προσευχηθή.

Πνευματικά παιδιά του Γέροντα από τον Σύλλογο "Ιωάννης Χρυσόστομος" είπαν πως, όταν έβγαλαν τον Γέροντα από το ψυγείο του νεκροτομείου στο Νοσοκομείο, αντί να είναι παγωμένος, ήταν ζεστός.

Ο κ. Ηλίας Ράϊκος διηγήθηκε: «Τη νύχτα γύρω στις τέσσερις η ώρα μετά τα μεσάνυκτα όπως ήταν στο φέρετρο ο Γέροντας, μία κυρία πήγε και του φίλησε το χέρι για να πάρη την ευχή του, για τελευταία φορά και την ώρα εκείνη αισθάνθηκε άρρητη ευωδία. Όταν αυτή η γυναίκα μου το είπε, δεν το πίστεψα· πήγα όμως και εγώ να προσκυνήσω το σκήνωμα του Γέροντα και ένιωσα και εγώ αυτήν την ευωδία που διήρκησε έως τις έξι το πρωί».

Μαρτυρία κυρίας Παναγιώτας Μαρούλη: «Πάντοτε όταν έβλεπα τον γέροντα Σεραφείμ, έτρεχα να πάρω την ευχή του φιλώντας το χέρι του. Ήξερα πως ο Γέροντας δεν έδινε το χέρι του, αλλά -κατά περίεργο τρόπο- πάντα εμένα με άφηνε να του ασπασθώ το χέρι διακρίνοντας τον πόθο μου. Τότε χοροπηδούσα από χαρά και

έλεγα σ’ όλους ότι με άφησε να του φιλήσω το χέρι. Όταν εκοιμήθη ο Γέροντας, πήγα με την κόρη μου και τον γαμπρό μου να προσκυνήσουμε το πρωί της ημέρας που θα εγίνετο η κηδεία. Φθάνοντας στο τίμιο λείψανο του Γέροντα, πλημμύρισα από δάκρυα και έσκυψα να ασπασθώ το χέρι του. Έπιασα με τα δύο χέρια μου την δεξιά του, και ο Γέροντας μου έσφιξε το χέρι και μου το κούνησε κιόλας, λες και ήταν ζωντανός! Τότε από την χαρά μου άρχισα να φωνάζω μέσα στην Εκκλησία. Ήταν η τελευταία φορά που με χαιρέτησε ο άγιος Γέροντας.

Ετάφη το Σάββατο στις 19 Απριλίου 2008, συνοδευόμενος από τον οικείον Μητροπολίτην κ.κ. Ιγνάτιον και τον Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ.κ. Κύριλλον, από δεκάδες κληρικών και χιλιάδες πιστών.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

(Πηγή: "Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄", *έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)*

Παραπομπή 1. Από ανώνυμο πρωτεργάτη του Συλλόγου «Ιωάννης ο Χρυσόστομος» που είχε ιδρύσει ο π. Σεραφείμ, εκδόθηκε η βιογραφία του: πατήρ Σεραφείμ Δημόπουλος (1937-2008). Ένας ασκητής μέσα στον σύγχρονο κόσμο, Λάρισα 2011. Είναι πλήρης, πολύ ωραία και δείχνει την πνευματική κατάσταση του βιογραφουμένου. Εδώ αναφέρονται κάποια άγνωστα στοιχεία.

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr*)*